SJORS

van de Rebellenclub

8 februari 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 6

DE OUDE MAN EN ZIJN SOLDATEN

In München woont iemand die de grootste verzameling loden soldaatjes van Europa bezit...

Als de heer Kohler bezoekers krijgt, trekt hij voor de aardigheid weleens een oud uniform uit zijn verzameling aan. Dan is hij net een generaal die zijn troepen aanvoert.

In de Duitse stad München woont meneer Eduard Kohler. Hij is een oudere man, gepensioneerd van de posterijen, hij heeft een peper- en zoutkleurige snor en hij lijkt een beetje op Albert Schweitzer, de beroemde dokter. Het bijzondere aan de heer Kohler is, dat hij al vijfenvijftig jaar lang een en dezelfde hobby beoefent: het maken en verzamelen van loden soldaatjes. Heel vroeger is hij tamboer-majoor geweest in een infanterie-regiment van het Pruisische leger en daar heeft hij zijn liefde voor soldaten, voor uniformen en veldslagen van overgehouden.

In zijn huis heeft hij verscheidene kamers ingericht tot museum. Daar staan op grote tafels zijn soldaten opgesteld. Niet zo maar door elkaar of op rijen, nee, de heer Kohler heeft complete veldslagen nagemaakt, zoals bijvoorbeeld de slag bij Waterloo, waar Napoleon werd verslagen. Je kunt precies zien hoe het leger van de Franse keizer tijdens die slag stond opgesteld. Daartegenover staan de Engelse troepen onder aanvoering van Wellington en in de verte komt het Pruisische leger onder leiding van generaal Blücher aanrukken. Ook het terrein is een getrouwe nabootsing van het historische slagveld: de bomen, heuvels, alles is precies zoals het toen in 1813 geweest is, alleen: alles is hier in miniatuur uitgevoerd.

Als meneer Kohler een bepaalde veldslag helemaal in elkaar heeft gezet (en dat vraagt erg veel tijd en werk), dan begint hij aan een andere. Er zijn er uit de geschiedenis tenslotte genoeg bekend. Komt hij soldaten te kort, dan maakt hij ze zelf. Hij zoekt in oude boeken op wat voor uniformen de soldaten in die tijd droegen, wat voor helmen en wat voor wapens ze hadden enzovoort. Als hij dat allemaal heeft uitgezocht, schildert hij zijn soldaatjes met de hand in de gewenste kleuren. Hij zorgt dat letterlijk alles klopt: als het nodig is, zoekt hij zelfs uit hoeveel knopen een soldaat van een bepaald leger aan zijn tuniek had. Je begrijpt dat hij door al dit speurwerk geweldig veel van geschiedenis af weet.

Naast zijn soldaatjes heeft meneer Kohler in zijn „museum" een grote verzameling echte uniformen en wapens uit lang vervlogen tijden. Het schoonhouden en herstellen van al deze voorwerpen kost ook heel wat tijd en je begrijpt dus wel dat meneer Kohler zich niet hoeft te vervelen.

Hij heeft op het ogenblik precies 67.000 soldaatjes en daarmee is hij de grootste verzamelaar van Europa. Als je weet dat één loden soldaat ongeveer een Duitse mark kost aan lood en verf (vijfentachtig cent of twaalf Belgische franken), dan begrijp je dat de verzameling van meneer Kohler een klein fortuin waard is.

Het verzamelen van loden soldaatjes is al een oude hobby. Er zijn in de geschiedenis een heleboel mensen bekend, die het deden. Lodewijk XIII van Frankrijk bijvoorbeeld speelde ermee in het Louvrepaleis en zijn zoon, Lodewijk XIV, de Zonnekoning, liet hele miniatuurregimenten maken, waarmee hij regelmatig in de weer was. De veldslagen die hij met zijn eigen legers moest leveren, liet hij meestal eerst door zijn loden soldaatjes „uitvechten".

Maar laten we teruggaan naar de heer Kohler. Als hij bezoekers krijgt die zich voor zijn verzameling interesseren, trekt hij voor de aardigheid weleens een oud uniform uit zijn verzameling aan. Hij zet er een pruik en een mooie steek bij op en als hij dan tussen zijn tafels met soldaten hurkt, is hij net een generaal die zijn troepen aanvoert. Begrijp me goed: een *reuzen*-generaal met *miniatuur*-troepen, zoals je op de foto kunt zien.

DINKIE

DOOR

CAROL VOGES

HET SCHEEPJE VAN KAPITEIN DON SALVO WERD DOOR DE WOESTE GOLVEN TEGEN DE ROTSPIEK GEWORPEN EN VERBRIJZELD...

MAAR DE ONGELUKKIGE PASSAGIERS WISTEN ZICH GELUKKIG TE REDDEN EN EVEN LATER DOBBERDEN ZE ROND IN HET OMGEKEERDE DAK VAN DE KAJUIT...

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

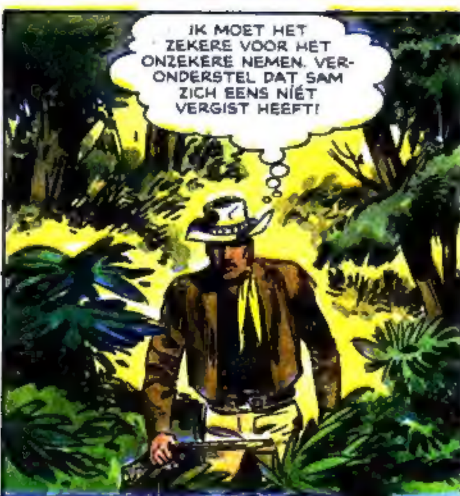

KOM MEE, OLD SHATTERHAND! ALS WE OM DAT BOSJE HEEN LOPEN, KUNNEN WIJ DE SPION BIJ ZIJN KEEL GRIJPEN.

GEEN LEVEND WEZEN TE BEKENNEN, SAM HAWKENS! IK BEN BANG, DAT DE ZINTUIGEN VAN MIJN OUDE VRIEND SAM BEGINNEN AF TE TAKELEN.

DE VOLGENDE MORGEN MAKEN INTSHU-TSHUNA, WINNETOU EN NSHO-TSHI ZICH GEREED HET KAMP TE VERLATEN.

LAAT MIJ MET JULLIE MEEGAAN, WINNETOU! MISSCHIEN HEBBEN JULLIE ONDERWEG MIJN HULP NODIG. HET IS NAMELIJK HEEL GOED MOGELIJK, DAT GISTER-AVOND IEMAND ONS GESPREK HEEFT AFGELUISTERD.
MIJN BROER BEHOEFT ZICH NIET ONGERUST TE MAKEN. IK ZAL HEEL VOOR-ZICHTIG ZIJN EN GOED OPLETTEN.

TOCH BEN IK ER NIET GERUST OP, SAM. IK GA ZE VEILIGHEIDSHALVE ACHTERNA.
IK WEET ZEKER DAT IK GISTERAVOND EEN PAAR OGEN DOOR HET GEBLADERTE HEB ZIEN GLUREN.

IK MOET HET ZEKERE VOOR HET ONZEKERE NEMEN. VER-ONDERSTEL DAT SAM ZICH EENS NIET VERGIST HEEFT!

AHA! VERSE SPOREN VAN MAAR EVENTJES VIER SOORTEN MANNENLAARZEN. VIER MANNEN DUS! EEN DING IS ZEKER: DE APACHEN VER-KEREN IN GROOT GEVAAR!

EN KIJK NOU EENS! DAAR STAAN VIER PAARDEN VASTGEBONDEN! HET ZIJN VAST EN ZEKER DE PAARDEN VAN DE VIER MANNEN, DIE WIJ GISTEREN ONTMOET HEBBEN. NU MOET IK ZORGEN DAT IK ZO VLUG MOGELIJK VAN DE PARTIJ BEN.

HIIIIIIIIIII!
DAAR HEB JE HET AL! DE OORLOGSKREET VAN DE APACHEN! ER IS VAST EN ZEKER IETS MIS!

DAT SCHOT KOMT UIT HET GEWEER VAN WINNETOU! IK HERKEN HET GELUID. NU MOET IK RAZEND SNEL OVER DIE ROTS ZIEN TE KOMEN...
PANG!
PANG!
PANG!

PANG! PANG!
PANG!
ALS IK MIS, ZAL WINNETOU GEDOOD WORDEN DOOR DAT VERRADERLIJK INDIVIDU.

GELUKKIG SLAAGT OLD SHATTERHAND ERIN HET LEVEN VAN WINNETOU TE REDDEN. ONMIDDELLIJK DAAROP RICHT HIJ ZIJN GEWEER OP DE TWEEDE BANDIET DIE NU HEM BEDREIGT.

MET VASTE HAND VELT OLD SHATTERHAND OOK DIE SCHURK. DE DERDE VLUCHT IJLINGS WEG.

ZOALS MIJN BLANKE BROEDER ZIET, ZIJN MIJN VADER EN MIJN ZUSTER BEIDEN DOOD. MAAR IK ZAL DE MOORDENAAR ACHTERVOLGEN TOT IK HUN DOOD GEWROKEN HEB!
IK GA ONMIDDELLIJK DE APACHENKRIJGERS WAARSCHUWEN.

HET IS HEEL NATUURLIJK DAT EEN INDIAAN ZIJN DIERBARE DODEN WIL WREKEN.

IN HET KAMP VERTELT OLD SHATTERHAND WAT ER IS GEBEURD EN GEEFT DE NODIGE BEVELEN EN INSTRUCTIES.
VIER VAN JULLIE GAAN MET SAM, DICK, WILL EN MIJ MEE OM DE MOORDENAAR TE ACHTERVOLGEN. DE ANDEREN MOETEN ZICH BIJ WINNETOU VOEGEN. BEGREPEN?

KIJK, HET SPOOR BUIGT AF NAAR DIE KANT!

DE KEREL IS VAST EN ZEKER DE RIVIER OVERGESTOKEN.

PAS OP, MANNEN! DEKKING ZOEKEN!

WAT IS ER AAN DE HAND?
KIJK MAAR EENS NAAR DE ANDERE OEVER!

NAAR VREEMDE LANDEN

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND, DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. MET DE ROTOHANA VOEREN JOAN EN JOE NAAR DE FIJI-EILANDEN, MAAR ZE WISTEN NIET DAT PROUST, DIE ZE DOOD WAANDEN, OOK AAN BOORD WAS. BIJ EEN POGING JOAN EN JOE OVERBOORD TE GOOIEN VIEL DE PURSER ROWLEY, PROUSTS MEDEPLICHTIGE, ZELF IN ZEE.

DUS GINGEN JOAN EN JOE ROWLEYS HUT UIT. JOE MAAKTE ZICH ZORGEN. WAAROM HAD ROWLEY HEN OVERBOORD WILLEN GOOIEN? VERKEERDEN ZIJ WERKELIJK IN DOODSGEVAAR OF IJLDE ROWLEY MAAR WAT? DIE AVOND DUURDE HET LANG VOOR JOE SLIEP.

TOEN ZEI DE DOKTER DAT ROWLEY DOOD WAS. NIET TENGEVOLGE VAN ZIJN VAL IN ZEE, MAAR OMDAT IEMAND HEM 'S NACHTS HAD VERMOORD!

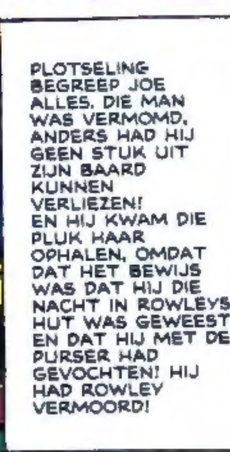

JOAN EN JOE VROEGEN ZICH AF WIE DE ONBEKENDE MET DE BAARD TOCH WEL GEWEEST WAS. ZE KONDEN NIET WETEN DAT HET PROUST WAS, VAN WIE ZE DACHTEN DAT HIJ OP MANIARA-EILAND GESTORVEN WAS.

ZOU HET PROUST LUKKEN ONGEMERKT DE KUST TE BEREIKEN EN JOAN EN JOE WEER TE VINDEN? OF...

Het leven
op de Edelweiss-school
verliep rustig.
Maar op zeker dag
diende zich een
onverwachte
bezoeker aan. . .

De vrolijke vijf van

de Edelweiss-school

T. VAN BUREN

SLAPELOOSHEID HEEFT SOMS

De ergste kwaal waaraan je kon lijden was wel slapeloosheid, dacht Frans, terwijl hij in het donker voor zich uit staarde. Voor de honderdste keer die avond verschikte hij zijn hoofdkussen en voor de tweehonderdste maal draaide hij zich op zijn andere zij, vastbesloten om nu in te slapen. Hij hield het echter nog geen vijf minuten uit. Zuchtend draaide hij weer terug, legde zijn armen onder zijn hoofd en ging naar de zoldering liggen staren. Maar ook in die houding hield hij het niet lang uit. Hij woelde en draaide en transpireerde ervan. Zijn haren kleefden op zijn voorhoofd en zijn pyjamajasje plakte aan zijn rug. Verdraaid, zó bleef hij niet liggen. Hij trapte de dekens van zich af en ging op de rand van het bed zitten. Ha, heerlijk was dat, het koele zeil aan je warme voeten. Hij bleef even genietend zitten en liep toen naar de wastafel. Hij dronk een glas water en wreef even met een washandje over zijn gezicht. Daarna kroop hij weer in bed. Misschien kon hij nu beter slapen. Maar niks, hoor. Hij kreeg een akelig leeg en wee gevoel in zijn maag. Dat kwam natuurlijk van dat water.

Met een zucht kwam hij weer overeind en keek op de wekker. Half een. Hoe moest hij het in vredesnaam tot morgenochtend uithouden? Slapen kon hij niet, dus er zat niets anders op dan in de vensterbank gaan zitten en wat naar buiten kijken, zoals hij wel meer deed als hij niet kon slapen. Hij installeerde zich dus in de vensterbank en drukte zijn neus tegen het glas. Ongeïnteresseerd keek hij naar buiten.

De straat was spaarzaam verlicht door enkele lantaarns. Een late fietser reed naar huis. Af en toe kwam er een auto de hoek om en dan werd Frans een ogenblik verblind door de koplampen. Praktisch iedereen in de buurt was al naar bed, alleen op de bovenverdieping van de juwelierszaak aan de overkant brandde nog licht. Het scheen door de gele overgordijnen naar buiten.

Frans liet zijn blik door de straat dwalen en opeens veerde hij met een schok overeind. Daar liep iemand. Op zichzelf was dat niets bijzonders; wel bijzonder was dat de man een revolver uit zijn zak haalde. Frans had het bij het licht van een lantaarn duidelijk gezien. Alle mensen, dat kon spannend worden. Hij trilde een beetje van opwinding, maar hij zorgde er tegelijkertijd voor, dat hij de man niet uit het oog verloor.

De onbekende bleef angstvallig in de schaduw van de huizen lopen. Hij was bang om gezien te worden, dat stond vast. Wat zou hij van plan zijn? Frans hield de adem in van spanning. Hij zag dat de man in de buurt van de juwelierszaak rond bleef scharrelen. Nu ging hij naar de winkeldeur toe. Plotseling zag Frans dat het gordijn van de kamer boven de winkel, waar nog licht brandde, opzij geschoven werd. De juwelier, die blijkbaar nog wat had zitten werken, keek naar buiten. Zou hij iets gehoord hebben?

Het leek er wel op.

Ja, de juwelier had iets gehoord, maar omdat hijzelf in het licht stond en de ander in het donker, kon hij niets onderscheiden. De onbekende kon de juwelier echter des te beter zien en hij verdween haastig in de schaduw opzij van de winkel. De juwelier vertrouwde de zaak kennelijk niet. Hij liet het licht in de kamer branden, daalde geruisloos de trap af en vatte beneden post achter de toonbank. Zijn geduld werd een kwartier lang op de proef gesteld. Het was vervelend dat juist vannacht het alarmsysteem defect was. Gek, dat hij dat deze avond pas gemerkt had. Plotseling hoorde hij iets achter zich. Hij draaide zich om, maar was helaas te laat. Een donkere schim stond vlak achter hem en het volgende ogenblik keek de hevig geschrokken juwelier recht in de loop van een revolver. Hij kreeg geen tijd om erover na te denken hoe die kerel in vredesnaam binnen was gekomen, want een scherpe stem siste vlak bij zijn oor: „De safe. Wijs me de safe."

Sidderend liep de juwelier naar achteren.

„Maak geen lawaai," siste de stem weer, „anders jaag ik een kogel door je stomme kop."

„Ik ben heus niet bang voor. . ." probeerde de juwelier dapper te doen.

„Mond houden," beet de ander hem toe, „en doorlopen." Hij duwde de arme man de revolver in de rug.

Frans had natuurlijk niet gemerkt wat er in de winkel was gebeurd. Het laatste dat hij gezien had was dat de onbekende in de schaduw opzij van de winkel verdween. Hij wachtte in spanning af wat er verder zou gebeuren, maar de minuten verstreken zonder dat hij iets verdachts opmerkte. Toch vertrouwde hij die stilte niet. Snel schoot hij in zijn kleren en zonder dat iemand het merkte verliet hij het huis.

Daar stond hij nu buiten. Overal om hem heen was het stil, een stilte vol dreiging. Frans huiverde even. Het was kil buiten en hij had niet zijn dikste kleren aan. Hij keek onderzoekend om zich heen en deed een paar passen in de richting van de juwelierszaak. Zachtjes liep hij naar de zijkant van het huis en even later stond hij in de schaduw. Hee, daar stond een raam open. Zou die vent daardoor naar binnen geklommen zijn? Het leek er wel op. Voorzichtig gluurde hij naar binnen, maar door de duisternis kon hij niets onderscheiden. Hij hoorde geen enkel verdacht geluid. Wat moest hij doen? Hier blijven wachten? Nee, hij kon beter de politie bellen in de telefooncel op de hoek. Vlug stak hij de straat over en ging de cel binnen. Maar daar merkte hij tot zijn grote spijt, dat hij geen kleingeld bij zich had. Nu wist hij helemaal niet meer wat hij moest doen. Het zou te veel tijd in beslag nemen om eerst thuis geld te halen. Intussen kon die man verdwijnen. Even stond Frans in gedachten verzonken. Ik kan beter teruggaan en afwachten, besloot hij toen. Hij was nog geen drie minuten weg geweest. Hij luisterde nog eens ingespannen aan het raam van de juwelierszaak, maar hoorde niets. Toen kwam er een gewaagd plan bij hem op. Hij zou zelf naar binnen kunnen kruipen. Het drong niet tot hem door hoe gevaarlijk dit was. De opwinding over dit avontuur had zich helemaal meester van hem gemaakt.

Geruisloos klom hij door het raam. Voor hij zich aan de andere kant liet zakken, tastte hij eerst met zijn handen de omgeving af. Ja, hij kon het wel wagen. Met een zachte plof kwam hij op de grond terecht. Direct kwam hij overeind en luisterde ingespannen. Hij was bang dat iemand hem gehoord had, maar alles bleef stil, doodstil. Vooruit, jongen, sprak hij zichzelf moed in, doe nu niet kinderachtig en ga verder kijken. Op de tast zocht hij zijn weg naar de deur. Het was duidelijk dat de inbreker dezelfde weg gegaan was, want de deur stond op een kier. Frans glipte erdoor en luisterde weer. Zijn hart begon nu heftig te bonzen en hij voelde het zweet op zijn voorhoofd parelen. Hij hoorde het geluid van schuifelende voetstappen die naderbij kwamen. Hij maakte zich zo klein mogelijk. Zijn ogen waren nu aan het duister gewend en even later kon hij twee gestalten onderscheiden. Ze passeerden hem op hoogstens een meter afstand. De twee liepen naar achteren. Frans richtte zich op en zonder geluid te maken volgde hij de donkere schimmen, die nu door een deur verdwenen. Bij de deur aangekomen aarzelde hij even. Hij durfde niet naar binnen te gaan en dat was zijn geluk, want eensklaps hoorde hij een stem zeggen: „Ga zitten op die stoel." Het was de inbreker, die de juwelier met zijn revolver tot gehoorzaamheid dwong. De oude man zette zich bevend op de stoel, waarna de ander hem vakkundig begon te binden.

„Bedankt voor je stenen en je sie-

VOORDELEN!

raden, beste kerel," smaalde de inbreker. „Ik had niet verwacht dat je zo gul zou zijn. Als ik je ooit eens ergens tegenkom, zal ik je trakteren, daar kun je op rekenen."

„Schurk," siste de juwelier.

„Kom, kom, niet onbeleefd worden. Je hebt je de hele tijd netjes gedragen, doe dat dus nu ook. Je moet me maar niet kwalijk nemen dat ik je bind, maar dat eist de beleefdheid van me."

„Lelijk geboefte," riep de juwelier woedend. In machteloze woede balde hij zijn vuisten.

„Houd je rustig," zei de ander. „Je mag nog blij zijn dat je er zo afkomt. Omdat je mij je sieraden zo vlot gaf, zal ik je netjes behandelen. Je hebt je leven uitsluitend aan je goeie karakter te danken. Ik ben gewend om met mensen van jouw soort anders om te springen." Hij had de juwelier nu zo gebonden, dat de arme man geen vin meer kon verroeren. „Nou, amuseer je," grijnsde hij, terwijl hij de ander een doek voor de mond bond. „Ik ga er vandoor. Tegen de tijd dat ze jou hier vinden, ben ik al een aardig eind uit de buurt. Ajuus en nog vriendelijk bedankt." Hij controleerde nog eenmaal de touwen en sloop toen naar de deur.

Frans had zich bij de laatste woorden van de inbreker van de deur verwijderd. Hij ging nu achter een jas staan die aan de kapstok hing. Nu was het zaak de schurk te volgen en achter zijn adres te komen.

De dief zette zijn tocht voort en klom weer door het raam naar buiten, bijna op de voet gevolgd door Frans, die hem geen ogenblik uit het oog verloor. Op straat bleef Frans op veilige afstand achter de man lopen en hij zorgde ervoor dat hij zoveel mogelijk in de schaduw bleef. De tocht voerde hem naar een achterwijk van de stad. Ze gingen door smalle steegjes en lugubere sloppen. In die steegjes was het nog donkerder dan in het huis van de juwelier. Er stonden bijna nergens straatlantaarns en het was voor Frans nu extra-moeilijk om de man te blijven volgen. Hij was wel genoodzaakt wat dichter bij hem te gaan lopen. Opeens stond hij met een schok stil. Waar was de kerel gebleven? Frans wist op geen stukken na waar hij zich bevond. Hij werd overweldigd door een panische angst. Hij wilde schreeuwen, maar de angst snoerde hem de keel dicht. Hoe kwam hij ooit uit deze sloppen? Radeloos keek hij naar de oude, scheve huisjes. Schichtig liet hij zijn blikken gaan langs de raampjes, waarvan de meeste gebroken waren. Hij zou wel willen huilen van angst.

Intussen naderde achter hem een donkere schim, die behoedzaam op

Plotseling zag Frans dat het gordijn van de kamer boven de winkel, waar nog licht brandde, opzij geschoven werd.

hem af sloop. Alles bleef doodstil. De gestalte kwam nader en nader, nu stond hij vlak achter de niets vermoedende Frans, hij strekte zijn hand uit...

Op dat ogenblik, als had hij iets gevoeld, draaide Frans zich om. Het zien van die dreigende schim was te veel voor zijn zenuwen. Hij slaakte een ijselijke gil, die door merg en been ging en wilde het op een lopen zetten. Maar de man had hem al beet. Hij hield zijn hand voor de mond van Frans en snauwde hem toe: „Mij bespioneren, hè, ventje? Dat zal je niet glad zitten."

Frans voelde zich ijskoud worden. Hij rilde over zijn hele lichaam en voelde zich weerloos. Hij deed niet eens moeite om zich los te rukken. Zijn gezicht was asgrauw en van angst vertrokken. De man hield hem stevig vast en dreigde: „Je mond houden en voor me uit lopen of anders. . ."

Ook zonder de revolver die de man hem in de rug duwde, zou Frans wel gehoorzaamd hebben. Terwijl hij voor de schurk uit liep, kreeg hij zijn zenuwen weer in bedwang en kon hij weer een beetje redelijk denken. Hij was nu dus het haasje, dat begreep hij wel. Wat zou die vent met hem van plan zijn? Het leek wel of de man zijn gedachten raadde, want hij waarschuwde: „Eén verdachte beweging en ik schiet."

Frans zuchtte en langzamerhand maakte zijn neerslachtigheid plaats voor woede. Woede op de man, maar ook op zichzelf. Hoe had hij zo stom

kunnen zijn om zich zo maar te laten grijpen? Wat was hij toch een enorme sufferd.

Zijn gedachten werden onderbroken toen de man opeens zei: „Stop. Hier is het." Hij duwde een deur open en liet Frans naar binnen gaan. Op het ogenblik dat ze de ruimte achter de deur betraden, overviel de jongen een gevoel van misselijkheid, want de lucht die er hing was muf en bedompt. Op de grond lag van alles: een hoop zand, een paar stukken hout en een heleboel lege flessen. Het was er vreselijk smerig.

De man gooide de deur met een klap in het slot en duwde Frans een ander, klein en benauwd vertrekje binnen. Daarna sloot hij de deur af met een verroeste sleutel en liet Frans alleen achter. Versuft zat deze op de grond.

Na enige tijd drong het tot hem door dat zijn toestand verre van rooskleurig was en dat het hoog tijd werd dat hij erover na ging denken of hij op de een of andere manier kon ontsnappen. Maar aangezien het in het kamertje aardedonker was, besloot hij eerst maar eens te proberen of hij wat kon slapen. Hij ging liggen en binnen een paar minuten viel hij als een blok in slaap.

De volgende morgen werd hij wakker doordat de deur geopend werd. De man die hij de vorige avond gevolgd was, kwam naar binnen. Hij had een stuk brood bij zich en een kroes met water. Hij zette alles op de grond neer en vertrok zonder een woord te zeggen. Het kostte Frans niet veel moeite zich te herinneren wat er de vorige avond was gebeurd. Ofschoon hij helemaal geen trek had, at hij toch het brood op.

Zou moeder erg bezorgd zijn? vroeg hij zich af. Ik ben benieuwd wat de politie gaat doen. De juwelier zullen ze intussen wel gevonden hebben. Maar mij zullen ze nooit kunnen achterhalen. Misschien denken ze er niet eens aan om die inbraak en mijn verdwijning met elkaar in verband te brengen.

Frans was er echter de jongen niet naar om bij de pakken neer te zitten. Toen hij gegeten en gedronken had begon hij het vertrekje aan een nader onderzoek te onderwerpen. Door een klein venster met tralies ervoor scheen een klein beetje licht naar binnen. Hij zag nu dat er enkele zakken steenkolen in de hoek stonden. Ontsnappen door het venster was onmogelijk, de deur was op slot en dus bestond er geen enkele mogelijkheid om weg te komen. Peinzend keek hij naar de zakken in de hoek en opeens kreeg hij een idee. Haastig begon hij aan een van de zakken te sjorren en te trekken, net zo lang tot hij in een andere hoek van het kamertje stond. Vlug deed hij zijn trui uit en begon zo goed en zo kwaad als het ging de zak „aan te kleden". Hij trok zijn schoenen uit en legde ze vlak voor de zak op de grond. Daarna ging hij bij de deur staan en keek goedkeurend naar het resultaat van zijn werk. De zak stond in een duistere hoek en was niet goed te onderscheiden. De schoenen zag je wel. De trui ook. Het leek net of daar iemand voorovergezakt tegen de muur leunde. Pas als je dichterbij kwam zag je dat het een zak was. Wat een geluk dat het zo donker was in het kamertje. Als nu zijn plan maar slaagde! Even overwoog hij nog of hij niet beter een handvol steenkolen kon nemen en die de man in het gezicht werpen, zodra deze binnenkwam. Maar dat idee verwierp hij gauw weer. Wie weet wat de kerel dan zou doen en trouwens, de voorbereidingen voor zijn andere plan waren al klaar. Hij liep een beetje door het kamertje heen en weer tot hij opeens stemmen hoorde.

„Straks," hoorde hij iemand in het vertrekje naast het zijne zeggen, „straks mag je hem vrijlaten. Kijk, ik vertrek aanstonds met de buit en ik ben de grens over voor het twaalf uur is. Een uur later laat je de jongen vrij, want dan kunnen ze me toch niks meer maken. Daarna kom jij me na."

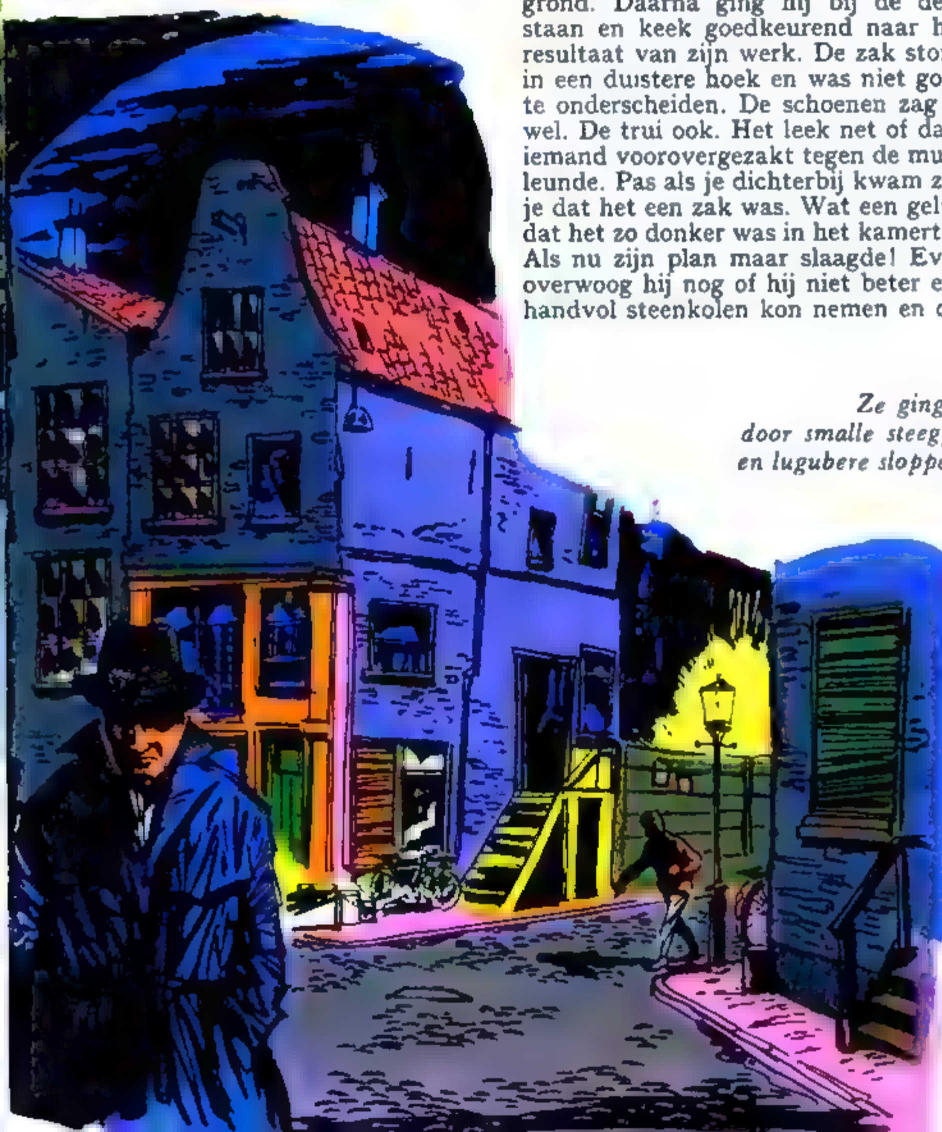
„Ja, dat weet ik wel," antwoordde een vrouwenstem, „maar ik moet nog wat halen in de stad."

„Goed, je kunt nu gaan, als je maar zorgt dat je over een half uur terug bent."

Even later hoorde Frans de vrouw weggaan. Ziezo, dacht hij, met haar hoef ik alvast geen rekening te houden. Hij zuchtte eens. Dadelijk ging het spel beginnen. Hij stelde zich op achter de deur en wachtte af.

Na enige tijd werd een sleutel in het slot gestoken. De man kwam binnen. „Hela," zei hij nors, „waar zit je?" Toen ontdekte hij de gestalte in de hoek en liep ernaar toe. Maar nauwelijks was hij bij de deur vandaan of er glipte iets achter hem langs. Het volgende ogenblik werd de deur achter zijn rug gesloten. Hij zat gevangen, gevangen in zijn eigen val. Woedend probeerde hij de deur open te krijgen, maar het lukte hem niet. Frans was wel zo verstandig geweest meteen de sleutel om te draaien. Hij holde het huis uit. Op straat werd hij door de voorbijgangers nagestaard. Hij holde kriskras alle straten door, net zo lang tot hij een agent tegenkwam. De eerste vijf minuten kon hij niets zeggen van moeheid en toen duurde het nog wel vijf minuten eer de agent goed en wel begreep wat er gebeurd was. Maar toen hij het eenmaal doorhad, belde hij vanuit een cel direct het hoofdbureau op en vroeg om twee man versterking. Toen de drie agenten en Frans het vervallen huisje betraden, hoorden ze het woedende geschreeuw van de inbreker en het bonzen van diens vuisten op de deur. Niemand was hem komen verlossen. De man werd in de boeien geslagen en naar het politiebureau overgebracht. Hetzelfde gebeurde met de vrouw toen ze enige tijd later thuiskwam.

De moeder van Frans huilde van blijdschap toen ze hem eindelijk weer voor zich zag. Hij moest zijn verhaal wel tien keer vertellen en de volgende morgen stond alles uitgebreid in de krant, met zijn foto erbij. Van de juwelier, die al zijn kostbaarheden weer terug had, kreeg hij als beloning een horloge. En als later iemand hem vroeg hoe zijn avontuur precies begonnen was, zei hij altijd: „Het begon ermee dat ik die nacht niet slapen kon. Dat is heel vervelend, maar die keer bofte ik erbij. Soms heeft slapeloosheid ook voordelen."

Ze gingen door smalle steegjes en lugubere sloppen.

NIEUWE TERRIËR-JEUGDPOCKET!

Een nieuw spannend verhaal in de Terriër-jeugdpocketserie, geschreven door :
KATHLEEN MACKENZIE

het geheimzinnige pakje

Kathleen Mackenzie heeft een heel spannend boek geschreven, dat verslonden zal worden door jongens en meisjes van tien tot zeventien jaar. Ademloos zullen zij de belevenissen volgen van An en Julie, die bij een tante in Frankrijk gaan logeren en daar Pierre Jean ontmoeten.
Om iemand te helpen nemen ze een pakje mee over de grens, maar achteraf blijkt dat er gevaarlijke smokkelwaar in zit. Doordat er jacht gemaakt wordt op het pakje, tuimelen An en Julie, samen met Pierre Jean, van het ene avontuur in het andere. Ze worden achtervolgd, bespioneerd en bedreigd en tenslotte wordt An zelfs ontvoerd en in een grot opgesloten.

Ook in deze Terriër-jeugdpocket weer volop spanning en avontuur. Dit boek mag de jeugd niet missen. Het is 192 bladzijden dik, heeft een prachtig vierkleuren-omslag en. . . het kost maar f 0.95.

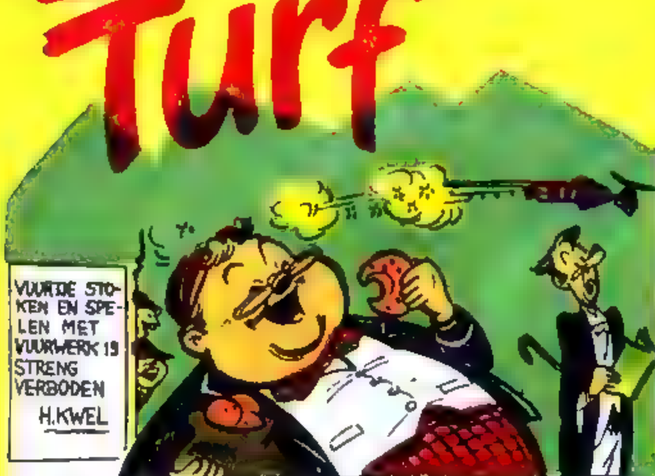
95 ct.

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 0.95 OP POSTREKENING NR. 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM. OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN: „HET GEHEIMZINNIGE PAKJE" A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN, OOK GEEN EXTRA-POSTZEGELS OP EEN BRIEFKAART PLAKKEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

NIEUWE TERRIËR-JEUGDPOCKET!

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

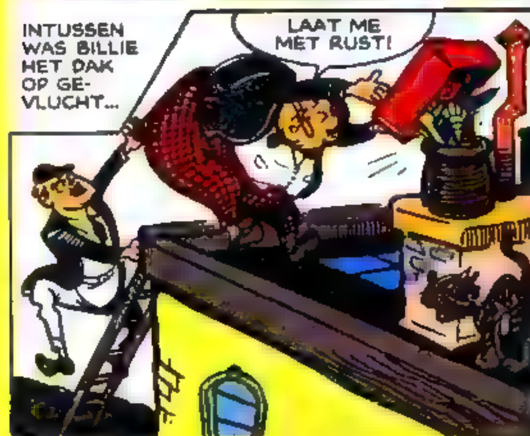

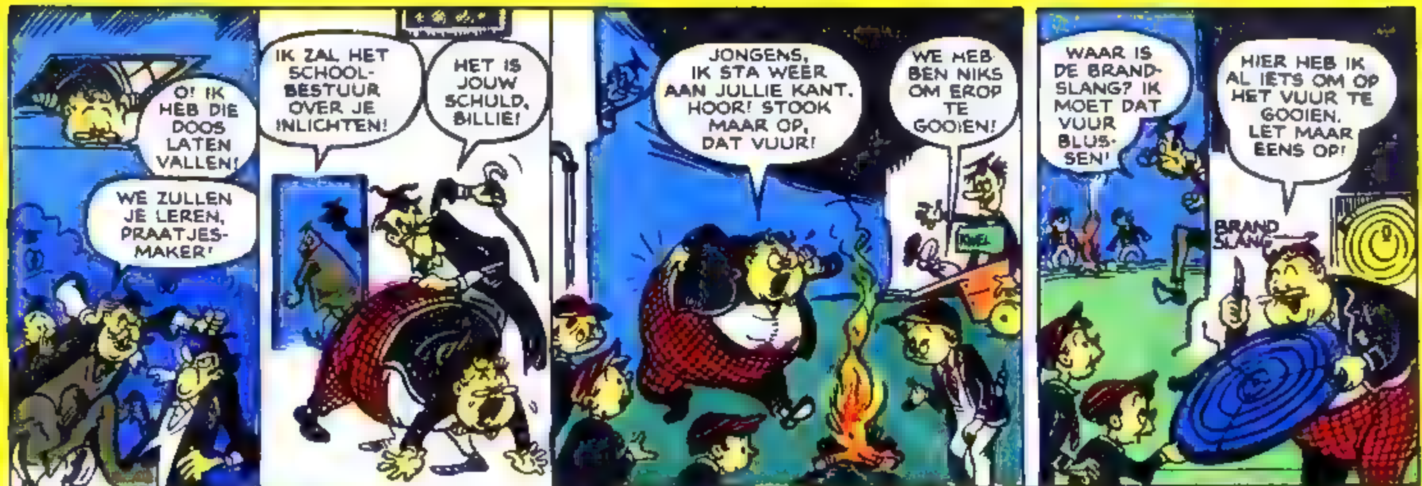

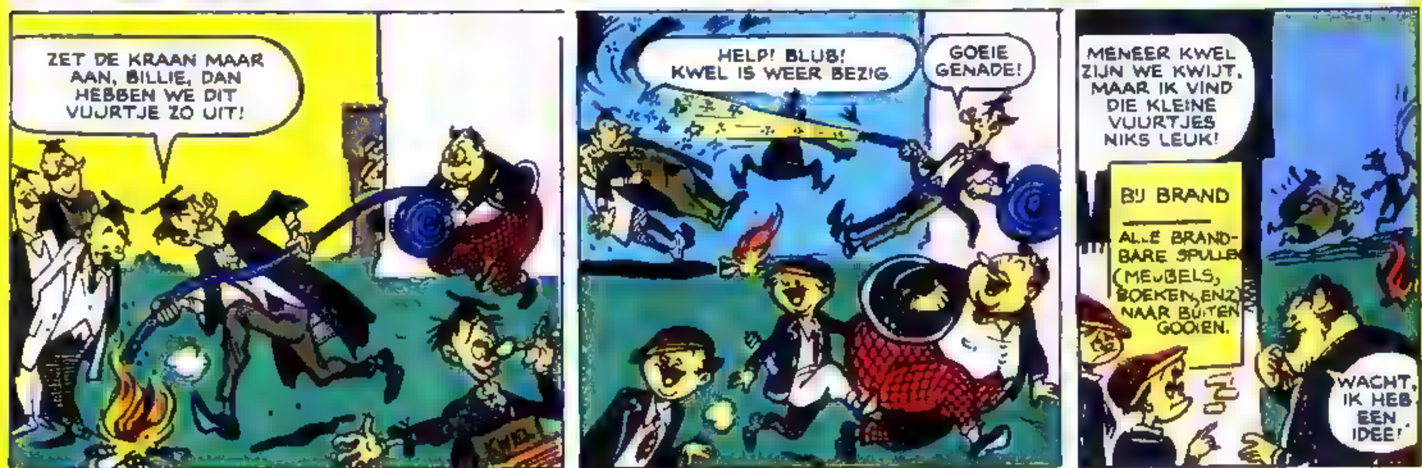

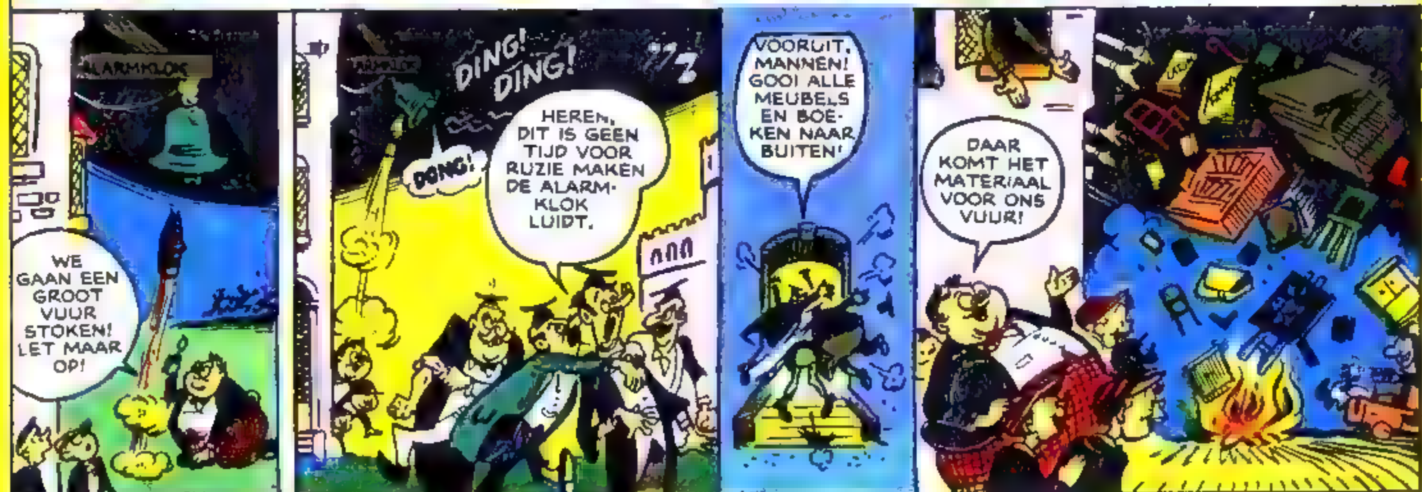

O! IK HEB DIE DOOS LATEN VALLEN!
WE ZULLEN JE LEREN, PRAATJES-MAKER!
IK ZAL HET SCHOOL-BESTUUR OVER JE INLICHTEN!
HET IS JOUW SCHULD, BILLIE!
JONGENS, IK STA WEER AAN JULLIE KANT. HOOR! STOOK MAAR OP, DAT VUUR!
WE HEB-BEN NIKS OM EROP TE GOOIEN!
KWEL
WAAR IS DE BRAND-SLANG? IK MOET DAT VUUR BLUS-SEN!
HIER HEB IK AL IETS OM OP HET VUUR TE GOOIEN. LET MAAR EENS OP!
BRAND SLANG

ZET DE KRAAN MAAR AAN, BILLIE, DAN HEBBEN WE DIT VUURTJE ZO UIT!
KWEL
HELP! BLUB! KWEL IS WEER BEZIG.
GOEIE GENADE!
MENEER KWEL ZIJN WE KWIJT, MAAR IK VIND DIE KLEINE VUURTJES NIKS LEUK!
BIJ BRAND
ALLE BRAND-BARE SPULLEN (MEUBELS, BOEKEN, ENZ) NAAR BUITEN GOOIEN.
WACHT, IK HEB EEN IDEE!

ALARMKLOK
WE GAAN EEN GROOT VUUR STOKEN! LET MAAR OP!
DING! DING!
DONG!
HEREN, DIT IS GEEN TIJD VOOR RUZIE MAKEN DE ALARM-KLOK LUIDT.
VOORUIT, MANNEN! GOOI ALLE MEUBELS EN BOE-KEN NAAR BUITEN!
DAAR KOMT HET MATERIAAL VOOR ONS VUUR!

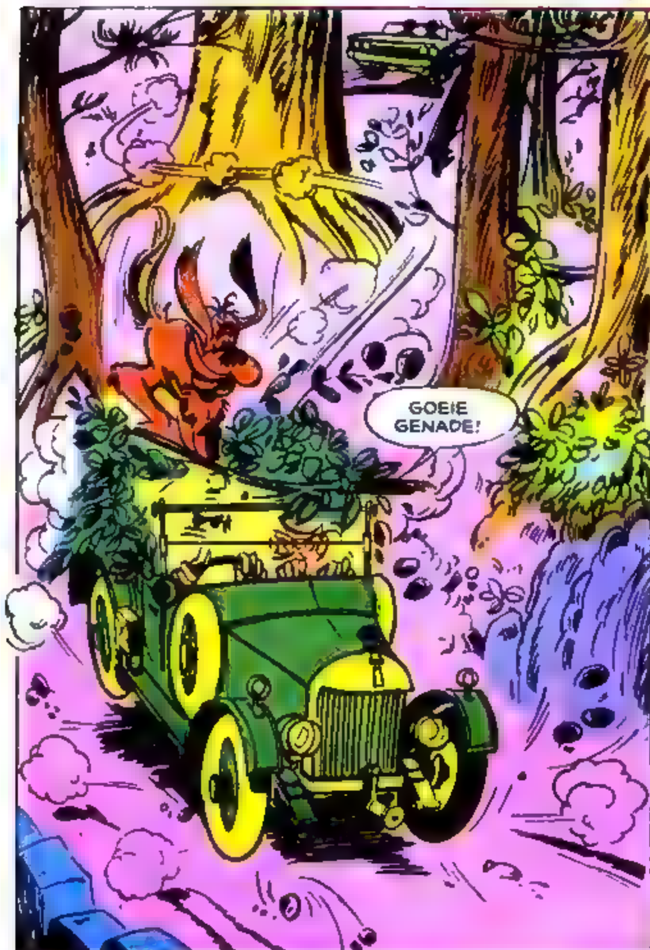

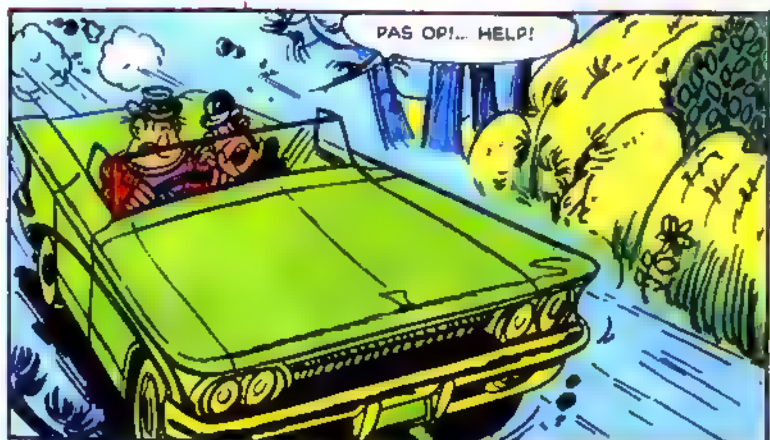
MACHTIG VUURTJE, BILLIE! GA JE NOG VUURWERK AFSTEKEN?
GEEN TIJD! IK HEB BELANG-RIJKER DINGEN TE DOEN!
PUREE
KOM OP, JONGENS! ONZE WARME MAALTIJD IS KLAAR!

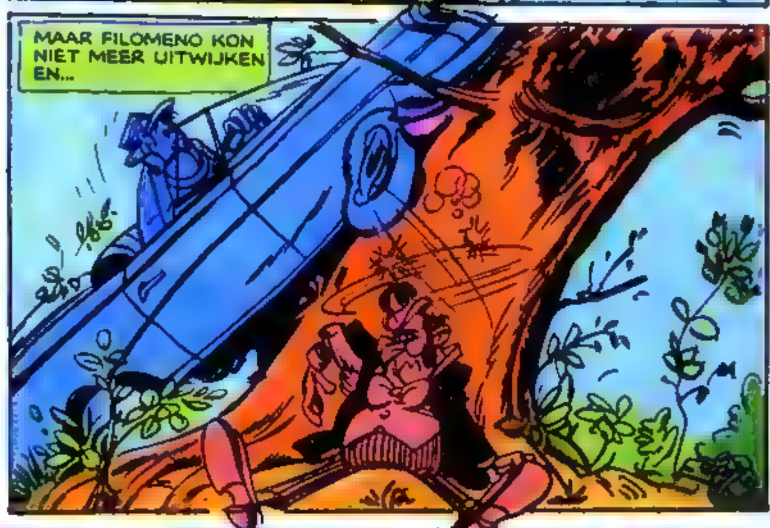
Kareltje Sprint

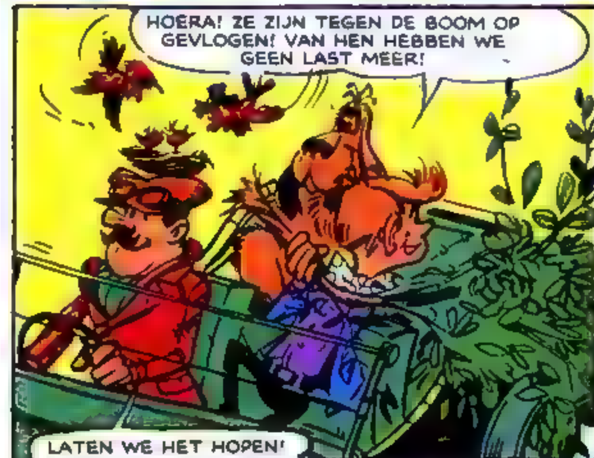

ALS WIJ GAAN ETEN, KRIJG JE EEN LEKKERE BIEFSTU... HÉÉÉ!

KARELTJE, VERLOS ME TOCH VAN DIE LOBBES!

LURP

DAAR KOMT EEN AUTO! MISSCHIEN ZIJN HET DIE GANGSTERS WEER! KOM, WEG WEZEN!

MAAR HET ZIJN DE BOEVEN NIET, HET IS MILORD!

VERDRAAID, DIE GEKKE ENGELSMAN!

O NÉÉ!

IK BEN BLIJ U WEER TE ZIEN. WILT U ME NU UW WAGEN VERKOPEN?

NEE! BLIKSKATERS, NÉÉ!

IK BETAAL U VIJFTIENDUIZEND POND. WILT U EVEN TEKENEN?

IK ZÁL JE TEKENEN... EEN KAAKSLAG...

RUSTIG, MENEER!

GRRROM

O, IK BEN EEN GROOT LIEFHEBBER VAN BOKSEN!

GODFREY, MIJN JAS. IK DOE EEN PAAR RONDJES MET MENEER.

IK BEN KLAAR, PLEASE

MAAR, MENEER

LAAT ME!

DRIE RONDEN VAN DRIE MINUTEN. AFGESPROKEN?

IN ORDE!

GRRROM

22

Het komt in de bus

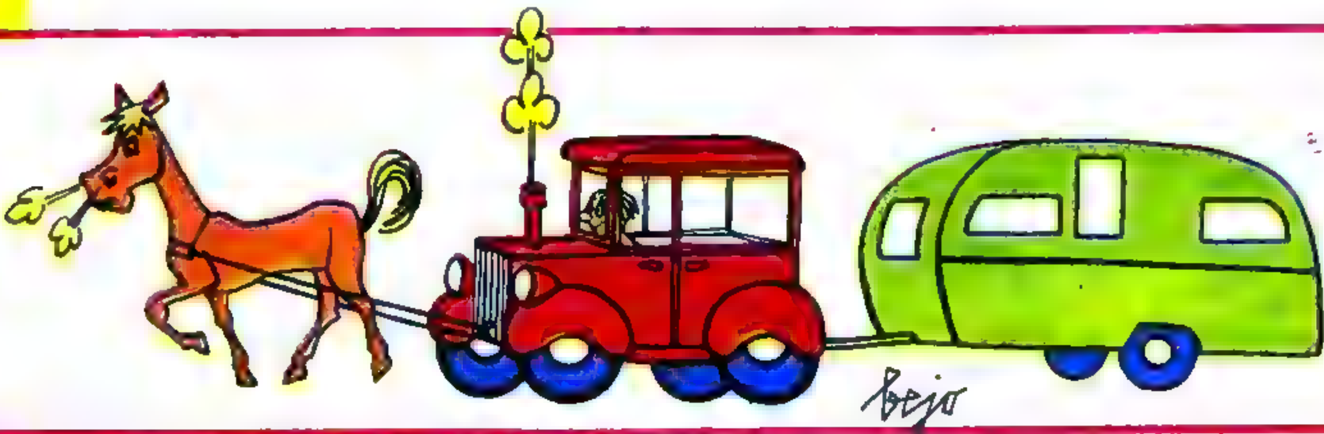

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Diny Zeggelink (13), Poortstraat 41, Oldenzaal, zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • *Jan Schell (16), Goeman Bourgesiuslaan 41, Schiedam*, en *Wim Zonneveld (16), Zwartewaalsestraat 54a, Schiedam*, willen corresponderen met twee meisjes van vijftien tot zeventien jaar, liefst uit Rotterdam of omgeving. Hobby's: judo, zwemmen, wandelen, film. • *Rein Faber (18), Schoterlandseweg 53, Nieuwhorne*, wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar. • *André Jansen, Kerkstraat 15a, Nieuwenhagen (L.)*, wil corresponderen met een jongen, liefst uit Amsterdam of omgeving. Hobby's: sportwagens, motoren en muziek. • *Jo Brouns (14), Hoofdstraat 197, Hoensbroek (L.)*, zoekt een correspondentievriend of-vriendin van zijn leeftijd. Hobby's: teenagermuziek, schepen en fietsen. • *Albert Huisman (10), Krugerstraat 68, Vaassen*, wil corresponderen met een jongen en meisje van zijn leeftijd. Hobby's: lezen en foto's van filmsterren. • *Wilma Hendriks (15), Floraweg 152, Nijmegen*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Rietje Huisman, (12), Krugerstraat 68, Vaassen*, en *Ritha Lattepu:ty (12), w/o 12/125, Vaassen*, willen corresponderen met twee broers of vrienden van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen en zingen. • *Albertine Timmermans (15), Sloterbeekstraat 102, Venlo*, wil corresponderen met een r.k. jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: zwemmen, teenagermuziek. • *Marlies Schreurs (16), Tegelseweg 106, Venlo*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien of zeventien jaar. Hobby's: zwemmen, teenagermuziek. • *Leidie Kosse (14), Zwartedijk R 27, Slagharen (Ov.)*, en *Mini v. d. Wal (14), Prinses Marijkelaan R 186b, Slagharen (Ov.)*, willen corresponderen met twee r.k. jongens van ongeveer hun leeftijd. Hobby's: dansen, teenagermuziek, zingen en accordeon spelen. • *Wilma Weber (14), Busschieterstraat 13, 's-Hertogenbosch*, wil corresponderen met een jongen van vijftien jaar, liefst uit Noord-Brabant. Hobby's: lezen, foto's van Cliff en moderne muziek. • *Ankie v. Noort (13), Willebrordusstraat 135b, Rotterdam-11*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Limburg of Zeeland. Hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Hetty Breeman (15), Zuiddijk 70, Oude Tonge (Z.-H.)*, wil corresponderen met een Ned. Herv. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, zwemmen, fietsen en fotografie. • *Trees Janssen (13), Hasebroekstraat 4bis, Utrecht-West*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: proefmonsters verzamelen en zwemmen. • *Marian Plas (14), Gronausevoetpad 81, Enschede*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: postzegels, hockey, tafeltennis. • *Elly Vermeulen (14), Wethouder Koenenstraat 43, Millingen a/d Rijn (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Marianne Leithuijser (17), Hezelaarstraat 8, Veghel*, wil corresponderen met een jongen van ongeveer achttien jaar. • *Henk Lamberts, Goringdijk 5, Gees (Dr.)*, doet de volgende aanbieding: voor twee speldjes geeft hij vijf suikerzakjes in ruil. • *Ellie Kas (16), Kallenbroekerweg 71, Barneveld*, wil corresponderen met een jongen van zeventien of achttien jaar. Hobby's: zwemmen, lezen en muziek. • *Marcel Muyres (14), Walramstraat 94, Sittard*, geeft voor elk lucifersmerk, dat men hem stuurt, een ander terug. • *Magriet Jacobs (16), Koetsierweg 20, Helden Dorp (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst uit Limburg. • *Kees de Jong (10), Hoekeindseweg 59, Bleiswijk*, wil corresponderen met een jongen van tien tot twaalf jaar. Doel: autospeldjes ruilen. • *Olga Grothausen (11), De Hamert 2, Wellerlooi (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: paardrijden, schaatsen, zingen, muziek, zwemmen en gymnastiek. • *Sonja Bosgoed, Dillenburgstraat 13, Nijverdal (Ov.)*, en *Linda Poppe, Dillenburgstraat 15, Nijverdal (Ov.)*, willen corresponderen met twee r.k. jongens tussen vijftien en zeventien jaar, liefst uit Amsterdam of omgeving. • *Dinie v. d. Schans (14), Zuidhollandsedijk 30, Sprang-Capelle*, wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar. Hobby's: lucifersmerken, zwemmen en schaatsen. • *Maddy Verschuure (16), Oudentorenstraat 25, Yerseke*, zoekt een correspondentievriend van ongeveer zestien jaar. Hobby's: schaatsen, zwemmen en kamperen. • *Jan de Soet (17), Joos de Moorstraat 28, Amsterdam*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit België. Hobby's: moderne muziek en cabaret. • *Petra van de Wal, Lindelaan 22, Oirschot (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. • *Ineke Hogendoorn, Rijksstraatweg 118, Zwammerdam (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van dertien jaar, liefst uit Zuid-Holland. Hobby's: sport en zwemmen. • *Henriëtte Linders (14), Roosendaalseweg 101, Kruisland (N.-Br.)*, en *José Ruyten (14), Van Diepenbeekstraat 2, Kruisland (N.-Br.)*, willen corresponderen met twee jongens van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord-Brabant. • *Frans Linssen, Dorpsstraat 75, Maasbree (L.)*, wil corresponderen met een jongen van twaalf jaar uit Limburg. • *Jan Fokkenrood, Ms. Bern, B.R. AG, Basel, Zwitserland*, zoekt een correspondentievriendin van vijftien of zestien jaar uit Rotterdam of Utrecht of omgeving. • *Rob Looijestijn (15), Aelbertsbergstraat 104, Haarlem*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst uit Zuid-Holland. Hobby's: suikerzakjes, postzegels en foto's van filmsterren. • *Marian de Weger (13), Dwingeloweg 49, Winschoten (Gron.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd of iets ouder uit de stad' Groningen of uit Friesland of van de Waddeneilanden. Hobby's: zwemmen, lezen en suikerzakjes. • *Helma Zonneberg, Elisabethstraat 9, Geleen (L.)*, en *Gerry Verhees, Spaubeeklaan 23, Geleen (L.)*, willen corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar.

BELANGRIJKE MEDEDELING!

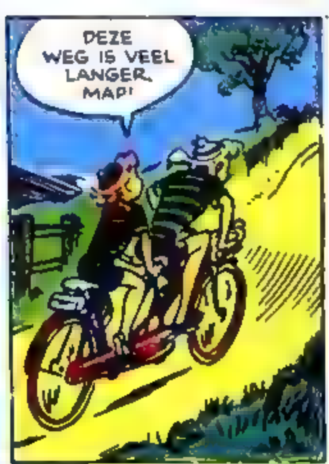
Als gevolg van de grote belangstelling, die er voor onze correspondentierubriek bestaat en de talrijke aanvragen voor opname in die rubriek, die nog op behandeling wachten, is hiermede de mogelijkheid tot het indienen van nieuwe aanvragen *definitief gesloten*. Aanvragen, die ons vanaf heden nog bereiken, kunnen niet meer in behandeling genomen worden.

Map en Moppie

Even lachen...

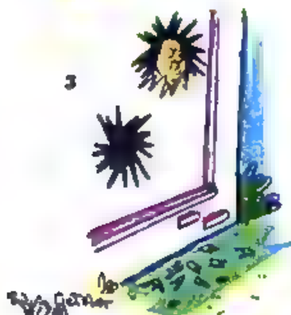
1

2

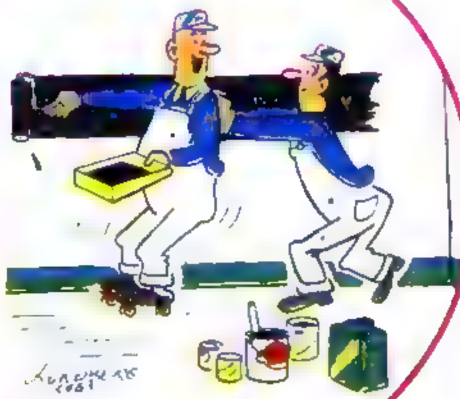

3

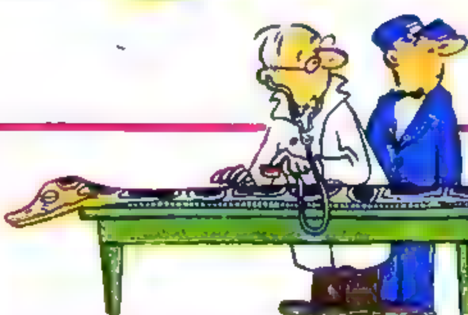

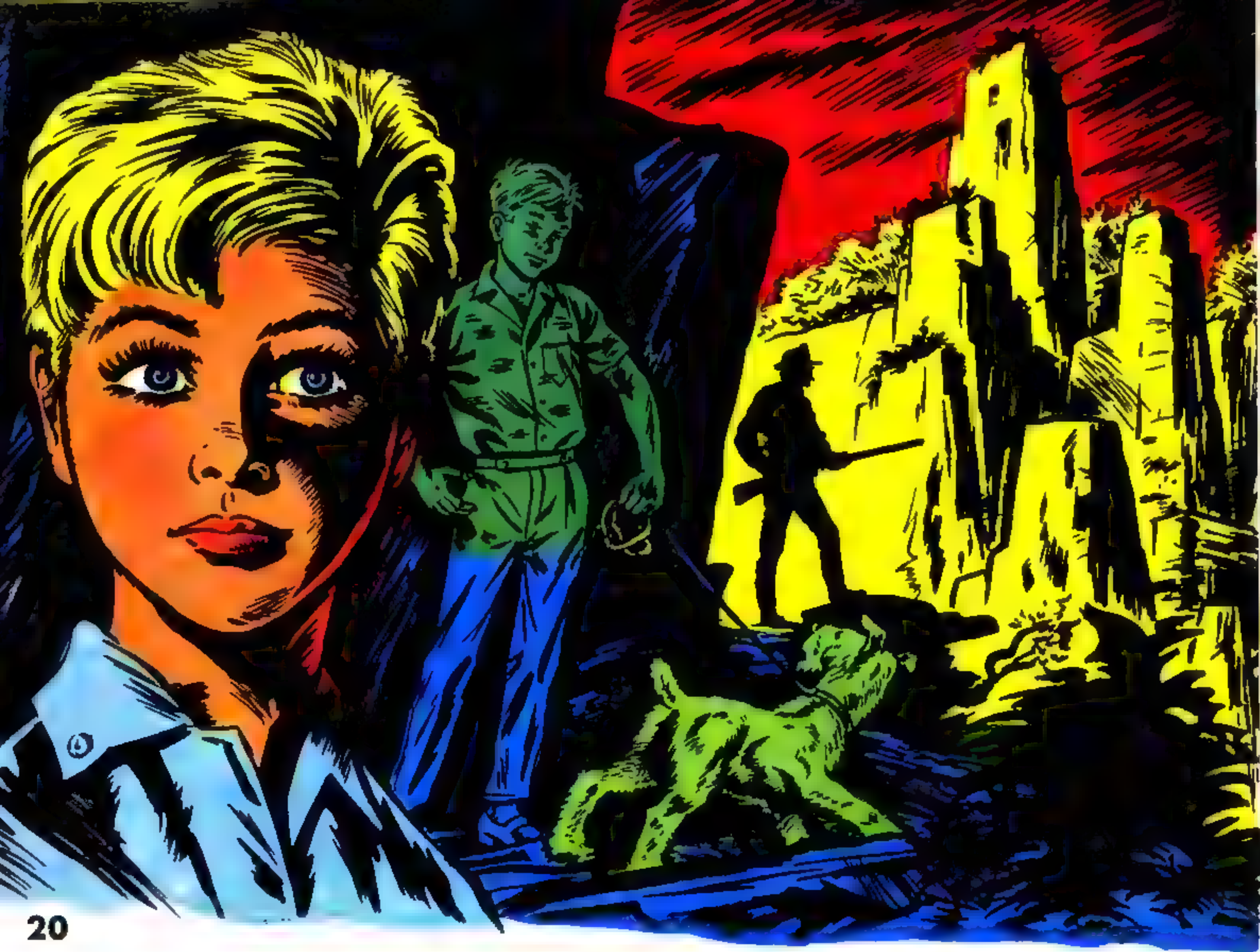
„Zeg, Fred, waarom staan al die mensen zo naar boven te kijken?"

„Toe maar, Kees, duwen maar!"

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud. een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de schat. Op een avond volgen ze hem, als hij er weer heen gaat. In een grot ontmoet hij een onbekende man. Later gaan ze opnieuw naar de Schoorstenen, nu vergezeld door meneer Bonner. Ze vinden de grot, maar worden door de onbekende verjaagd. Later vertelt Sim hun, dat deze man zijn broer Chris is, die vroeger de helper van de koetsier van de postkoets is geweest, maar die zelf het ongeluk toevallig niet heeft meegemaakt. Deze Chris wil nu alleen de postzak vinden. Er breekt een onweer los en de kinderen gaan schuilen in een oude ruïne. In de schoorsteen vinden ze een oude postzak.*

Maar van deze kant kunnen we niet over de baai komen," zei Dodey. „Het is beter dat jij met de postzak over het achterpad gaat, dan ga ik wel. . . Ooo!!"

„Wat is er aan de hand?"

Een blik op Dodeys doodsbleke gezicht met de wijd opengesperde ogen vertelde hem beter dan woorden, wat ze zag. Maar het drong nog niet tot hem door, hoe dichtbij de oude man al was. Totdat hij zich omdraaide en hem op een paar meter afstand zag staan, met het geweer in de aanslag

De vingers die het geweer omklemden, waren mager en knokig als de wortels van laurierstruiken. Het gezicht van de oude man was gerimpeld en zo bruin als... de oude linnen postzak. Zijn neus was lang en zijn gelige baard leek wel een verwarde bos hooi.

In de schaduw van de rand van zijn gedeukte hoed zagen ze zijn koude, grijze ogen glinsteren; ogen die staarden naar de postzak en zich vernauwden tot spleetjes, toen hij dichterbijkwam.

Als aan de grond genageld bleven Dodey en Bobbie staan. Ze zagen hem nader komen, langzaam, als een wild dier dat zijn prooi besluipt. Hij kwam tot op een armlengte afstand van Bobbie en bleef toen staan. Gedurende één minuut, die eindeloos scheen te duren, stond hij zwijgend voor hen, terwijl zijn rafelige broekspijpen fladderden in de zachte wind

„Dus jullie hebben hem gevonden," zei hij eindelijk.

Hoewel hij zacht praatte, was er een zekere gespannenheid in zijn stem, die koude rillingen over Dodeys rug joeg. Ze wist nu dat hij de postzak wilde hebben. Hij deed een stap naar voren. Zijn ogen lieten de bruine linnen zak geen ogenblik los. Hij stak zijn hand uit.

„Geef hem aan mij."

Bobbie aarzelde even; toen zei hij moeilijk: „Wij... wij hebben hem gevonden. We willen hem naar het postkantoor brengen. Hij behoort aan de posterijen."

De oude man keek nu voor de eerste keer naar Bobbie; hij zag hem aan met een blik die bijna hypnotisch was. Zijn vingers klemden zich vaster om het geweer.

„Geef op die postzak! En ga naar huis."

Het leek wel een scène uit een film, die vertraagd werd afgedraaid, zo langzaam liet Bobbie de zak van zijn schouder glijden. Zijn spieren spanden zich en Dodey zag dat hij zich klaarmaakte om een sprong naar het geweer te doen. Ze had bijna een kreet geslaakt om hem ervan te weerhouden, maar de oude man, die merkte, wat Bobbie van plan was, deed een stap achteruit, zodat hij buiten Bobbies bereik was.

„Leg die zak neer! En ga weg!"

Bobbie liet de postzak op de stenen glijden. Hij gaf Dodey een wenk en ze liepen in de richting van het pad.

Toen ze even later achterom keken, zagen ze dat de oude man op zijn knieën naast de postzak lag. Hij was helemaal veranderd. Zijn manier van doen had alle beheersing verloren. Grinnikend, alsof hij een kind was, dat een grote speelgoedballon had gekregen, hees hij de zak op zijn schouder en stond op. Hij gromde van tevredenheid, toen draaide hij zich om zonder zelfs maar een ogenblik naar de kinderen te kijken en liep het pad op dat naar de Schoorstenen leidde.

„We krijgen hem wel terug," fluisterde Bobbie, „als Sim komt."

Dodey was er niet zo zeker van. „Ik denk dat hij niet goed meer weet wat hij doet. Het is best mogelijk, dat hij steeds maar door blijft lopen, voorbij de Schoorstenen, en aldoor maar verder. En misschien was Sim wel niet eens thuis. Misschien heeft Randy hem niet kunnen vinden."

De oude man was nog maar een paar meter het pad opgelopen, toen Sheila uit de bossen te voorschijn schoot. Ze blafte één keer kort en toen klemden haar kaken zich om het been van de oude man. Razend van woede schopte hij woest met zijn andere voet naar de hond en zwaaide met zijn geweer. Maar de schop en het geweer misten beide hun doel en toen hij zich omdraaide om de hond kwijt te raken, sprong Bobbie opeens met zijn volle gewicht tegen hem aan.

Het geweer zeilde met een boog door de lucht en kwam ergens in de bosjes terecht en de postzak viel op de grond. Maar de oude man was al gauw weer op de been. Hij greep Bobbie bij een arm, schudde hem heen en weer en duwde hem toen van zich af.

Zodra hij weer overeind gekrabbeld was, ondernam Bobbie weer een wanhopige aanval. Hij greep het ene been van de man en klemde zijn armen er als een bankschroef om heen.

„Grijp de postzak, Dodey," hijgde hij. „Maak dat je ermee wegkomt!"

Toen Dodey de zak wilde pakken, deed de oude man een uitval naar haar. Maar aangezien er aan zijn ene been een jongen hing en aan het andere een hond, smakte hij op de grond, als een oude boom die door de storm werd neergeveld.

Dodey pakte de zak op. Hij bleek zwaarder dan ze had gedacht.

„Neem hem mee over de baai," kreunde Bobbie.

„Maar ik kan toch niet over de baai gaan! De vloed ..."

„Anders komt hij ons achterna. Schiet nou op! Ik kan hem haast niet meer houden!"

Dodey begreep niet, wat precies Bobbies bedoeling was, maar ze zag wel dat ze nu geen tijd hadden om er langer over te praten.

Het gewicht van de postzak scheen haar spieren te verlammen. Ze liep als in een bange droom. Het kostte haar ontzettend veel moeite om het ene been voor het andere te krijgen. Toen ze halverwege de baai was, hoorde ze vlugge voetstappen achter zich. Ze durfde niet achterom te kijken. Toen rende Sheila haar voorbij en Bobbie tilde het ene eind van de zak van haar schouder.

„Verberg je in de boom bij de baai," hijgde hij, terwijl ze voortrenden en de zak tussen zich in droegen. „Trek de postzak omhoog, dan kom ik er ook in."

„Komt hij ons achterna?"

„Ja, maar hij kan niet hard lopen. Sheila heeft hem flink in zijn been gebeten."

Medelijden begon zich weer van Dodey meester te maken. Een ogenblik dacht ze erover terug te gaan en te kijken of de oude man hulp nodig had. Maar nu kon

Ze zagen hem nader komen, langzaam als een wild dier dat zijn prooi besluipt.

ze hem al horen aankomen. Hij kon toch behoorlijk hard lopen. . .

„Heeft hij zijn geweer bij zich?" vroeg ze

„Nee. Hij heeft zich de tijd niet gegund om ernaar te zoeken. Daar boffen wij bij!"

Ze waren nu bij de Paradijsbaai gekomen en renden over de oever naar de boom. Dodey liet de postzak vallen, greep een lage tak van de boom en trok zich vlug omhoog. Bobbie gaf haar de zak aan. Ze greep hem beet en stopte hem tussen de takken. Toen schoof ze een eindje op om plaats te maken voor Bobbie

„En Sheila?" vroeg ze, terwijl ze zich omhoogwerkten. „Wat doen we met Sheila?"

„Ik geloof niet dat de oude man de hond wat zal doen Hij kijkt vast zijn ogen uit, als hij een jongen aan een touw over de baai ziet zweven."

„O, Bobbie, dat doe je toch niet!"

„Natuurlijk wel. Het gaat vanzelf vanaf deze kant, hoor."

Hij klom nog hoger en trok de postzak achter zich aan. Op dat ogenblik kwam de oude man hinkend uit de bossen te voorschijn. Toen hij alleen maar een vijandig grommende hond op de oever vond, bleef hij staan. Hij keek niet-begrijpend naar de baai. Daarna dwaalden zijn ogen over het water, dat de dam overspoelde. Noch aan de ene noch aan de andere kant zag hij een spoor van de kinderen. . .

Een schelle kreet: „Jippieee!" deed hem achteruit deinzen. Zijn mond viel open, zodat het net leek, alsof zijn baard naar beneden zakte. Een seconde later staarde hij ongelovig naar Bobbie, die met postzak en al bedaard over de baai zeilde en aan de overkant in de eik terechtkwam, waar hij tussen de bladeren verdween.

De oude man stond nog steeds als versuft te kijken naar de losgeraakte bladeren die in de baai dwarrelden, toen Randy uit de bossen achter hem kwam aan rennen, gevolgd door meneer Bonner en Sim Leach. Als de oude man hen al had horen aankomen, dan schonk hij er toch geen aandacht aan, want hij bleef maar stompzinnig naar de eik aan de overkant van de baai staren.

„Chris!" Sim liep naar hem toe.

Nu had Randy Bobbie in het oog gekregen, die naast de postzak in de eik zat. Hij begreep de situatie meteen. Hij zag toen ook Dodey in de boom aan deze kant van de baai. Hij lachte tegen haar. „Je kunt nu wel naar beneden komen, hoor. De hulptroepen zijn aangekomen!"

Ze liet zich uit de boom zakken, juist toen Bobbie voor de tweede keer aan het touw over de baai zwaaide — deze keer zonder postzak. Grinnikend kwam hij naast Dodey op de grond neer en pakte Sheila's riem beet

Dodey had nog nooit eerder iemand zo verbaasd zien kijken, als nu haar vader en Sim. Maar de oude man vertrok geen spier van zijn gezicht. Hij was al zo verbijsterd, dat er niets meer was, dat hem nog verder kon verbazen.

„Lieve help," merkte meneer Bonner op, toen hij weer wat van zijn verbazing was bekomen. „Jullie lijken wel een stelletje slingerapen!"

Dodey lachte en zei toen tegen Sim: „Het spijt ons erg, meneer Leach. We wilden de zak niet meenemen, voordat we met u over. . . over uw broer hadden gepraat, maar. . ."

„Randy heeft het me verteld," zei Sim vriendelijk. „Zeg, Chris," voegde hij eraan toe, terwijl hij zich tot de oude man wendde, die er zwijgend bij stond, „Sarah heeft een heerlijke gekookte ham, die ze al een tijdje voor jou heeft bewaard."

Het duurde even voordat Chris zich bewoog. Toen scheen hij zich op te richten. Het was alsof hij een onzichtbare last van zijn schouders gooide. Hij haalde diep adem. Het was een bevrijdende zucht, net alsof hij pas nu de eerste frisse lucht sinds jaren inademde.

„Ik ben moe," mompelde hij. „Ik ben doodmoe en ziek van die eeuwige rotsen."

Sims gezicht vertrok zich in een brede grijns en de pijnlijke spanning, die het groepje toeschouwers in zijn greep had gehad, begon nu te breken.

De oude man van de Schoorstenen, die

op zo'n fanatieke manier vastbesloten was geweest alleen te blijven, bestond niet meer. Het leek alsof hij die persoonlijkheid als door een wonder van zich af had geschud, net zoals de eik zijn bladeren in de baai liet vallen.

Nu wendde Chris zich tot de drie jongelui.

„Doen jullie maar wat jullie van plan waren. Breng die oude postzak naar de stad. Dat zou een helper van de koetsier van een postkoets ook doen. Die moet zorgen dat de post bezorgd wordt."

„Zeker, meneer Leach." Bobbie schuifelde met zijn voet in het gras heen en weer. „Het spijt me... misschien had u dat zelf ook wel willen doen, als... als de hond... als Sheila niet...."

„Jullie hond beschouwde mij als een vijand," zei Chris. „Ik had bij de Schoorstenen op haar geschoten, dus is het niet jullie schuld dat ze me heeft gebeten. Het is mijn eigen schuld en het spijt me dat ik gezegd heb dat ik de hond zou doodschieten. Ik denk dat ik het inderdaad gedaan zou hebben, als jullie niet direct uit de Schoorstenen waren weggegaan."

Hij zweeg even en streek met de hand over zijn voorhoofd. „Het spijt me werkelijk," herhaalde hij. „En ik ben blij dat het nu achter de rug is. Blijer dan jullie je kunt voorstellen."

Hij wendde zich vervolgens tot Sim. „Ik ga mijn viool uit de grot halen. Misschien kunnen jij en ik vanavond nog eens een liedje spelen in de schuur."

„Als Sarah het tenminste kan uithouden," lachte Sim. „Ik loop even met je mee. Ik neem aan dat je dat gereedschap om te graven nu niet meer nodig hebt; we kunnen het mooi gebruiken om die hoekkast uit de winkel te tillen!"

Terwijl de beide broers samen wegliepen, vloog er een felgekleurde Vlaamse gaai over hun hoofden heen.

Dodeys hart sprong op van bewondering, toen ze de prachtige vogel zag, en ze moest lachen toen hij neerstreek op een tak in de nabijheid en schor tegen de beide mannen begon te kwetteren. Alles was nu goed gekomen. Tenminste voor de familie Leach... Maar ook voor de familie Tennisson?

„Vader," zei ze, „wanneer gaan we de postzak naar de stad brengen?"

Meneer Bonner schrok op uit zijn gedachten en raadpleegde zijn horloge. „Tegen de tijd dat we daar aankomen is het postkantoor gesloten."

„Kunnen we meneer Yancy dan niet opbellen?" vroeg Dodey. „Ik zou het niet kunnen verdragen, als we nog tot morgen moesten wachten."

Randy's gezicht klaarde op.

„Natuurlijk kan dat," zei hij stralend. „Hij kan de directeur van het postkantoor waarschuwen en dan kunnen ze meteen de zak openmaken. We kunnen wel telefoneren bij de familie Leach."

Meneer Bonner knikte goedkeurend. „Dat is een goed idee. Zullen we dan maar gaan?"

Bobbie klom weer in de boom. „Gaan jullie maar met Sheila langs het achterpad. Dan wacht ik wel op jullie met de postzak."

Wordt vervolgd

Een seconde staarde hij ongelovig naar Bobbie, die met postzak en al bedaard over de baai zeilde en aan de overkant in de eik terechtkwam, waar hij tussen de bladeren verdween.

KLEURPLAAT

NIEUWS IN HET KORT...

Een Russische vrouw, Eva Gishneshvili uit Georgië, is juist klaargekomen met een portret van de eerste vrouwelijke ruimtevaarder Valentina Tereshkova. Het bijzondere aan dit portret is dat het is gemaakt van twaalfduizend gekleurde kralen. Eva wil het portret binnenkort aan Valentina cadeau geven.

Onlangs reed mevrouw Paulette Martinez uit Montreuil (Frankrijk) per fiets door het plaatselijke park, toen ze opeens een kameel zag, die haar de weg versperde. Mevrouw Martinez stapte af en probeerde de kameel opzij te duwen. Maar het beest week geen duimbreed: Mevrouw Martinez gaf de moed niet op en duwde door. Het gevolg was dat de kameel haar in de knie beet. Ze heeft nu een eis tot schadevergoeding ingediend. Niet tegen de kameel, maar tegen de eigenaar van het circus, waar de kameel was uitgebroken.

De grootste radiotelescoop van Noord-Europa wordt op het ogenblik gebouwd in de buurt van de Zweedse stad Gothenburg Het enorme gevaarte weegt maar liefst honderdtwintig ton: de diameter bedraagt vierentachtig voet.

Didier Haudepin, een Franse jongen van twaalf jaar, zal de hoofdrol spelen in een nieuw toneelstuk, getiteld „Clowns bij de vleet". Zijn tegenspeler is Yves Montand.

Drie werklieden, die bezig waren met herstelwerkzaamheden in de kathedraal van Lincoln (Engeland), werden op een avond door de koster per ongeluk opgesloten. Ze klommen in de toren, luidden de grote klok en wisten zo de aandacht op zich te vestigen. De koster is ze toen maar gauw gaan bevrijden.

In Hamburg wordt het grootste dierenasiel van Europa gebouwd. Het zal hoofdzakelijk bestemd zijn voor honden en katten, maar men is ook van plan er een boerderij bij te bouwen, waarop oude paarden hun laatste levensjaren in alle rust kunnen doorbrengen.

Een pakje, dat dertig jaar geleden in Killygordon (Schotland) werd gepost, is pas dezer dagen op de plaats van bestemming, een dorp op een paar kilometer afstand van Killygordon, aangekomen. Het was per abuis naar Australië gestuurd en vandaar naar Zuid-Amerika. De inhoud bestond uit... een taart.

Een tweeëntwintig jaar oude Australische inboorling heeft als eerste van zijn volk een studie- en reisbeurs van de Unesco gekregen.

De Tour de France 1964 zal op 22 juni van start gaan in Rennes en eindigen in Parijs op 14 juli.

Iedere Rus weet wie er bedoeld wordt als men spreekt over meneer Tu. Die bijnaam is een afkorting van de naam Tupolev; het betreft hier de heer Andrei Nikolajewitsch Tupolev, de beroemdste vliegtuigbouwer die het land ooit gekend heeft. Tupolev, die juist vijfenzeventig jaar geworden is, heeft ongeveer honderd verschillende vliegtuigtypen ontworpen.

Cliff Rendall

SCIENCE FICTION

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

DE BEMANNING VAN HET OP DRIFT GERAAKTE RUIMTESCHIP ASAR 210 HEEFT AAN BOORD EEN VERSTEKELING ONTDEKT, EEN ROBOTACHTIG WEZEN, DAT PLOTSELING VERDWENEN BLIJKT TE ZIJN, ALS EEN GEHEIMZINNIGE LICHTUITSTRALENDE ASTEROÏDE HET SCHIP NADERT. CLIFF GAAT OP ONDERZOEK UIT EN RAAKT IN GEVECHT MET DE WEER TE VOORSCHIJN GEKOMEN ROBOT.

VERBLIND EN VERDOOFD DOOR DE STRAAL DIE DE ROBOT UITZENDT, LIGT CLIFF OP DE GROND...

KON IK SHENA EN DE DOCTOR MAAR WAARSCHUWEN! MAAR IK KAN ME NIET BEWEGEN!

INTUSSEN NADERT UIT DE RICHTING VAN DE ASTEROÏDE EEN TWEEDE ROBOT...

IN DE CONTROLEKAMER SLAAT SHENA ZIJN KOMST GADE...

NOG ZO'N ROBOT! IK VRAAG ME AF, HOE ZIJN VOORGANGER HIER IS BINNENGEKOMEN; ALLE DEUREN ZIJN HERMETISCH GESLOTEN EN... **MAAR DAT IS ONGELOFELIJK!**

DE VREEMDE ROBOT ZWEEFT DWARS DOOR DE WAND VAN HET SCHIP HEEN

...EN BEGEEFT ZICH REGELRECHT NAAR DE PLAATS, WAAR DE ANDERE ROBOT ZICH BEVINDT!

LIEVE HELP, HET SPOOKT HIER! EEN ANDERE ROBOT IS HET SCHIP BINNENGEDRONGEN EN... IK KAN ME WEER BEWEGEN!

HALLO, CLIFF! GELUKKIG, JE BENT ONGEDEERD! DUS ROBOT NUMMER TWEE IS AAN BOORD GEKOMEN!

WE MOETEN SHENA WAARSCHUWEN, DOC!

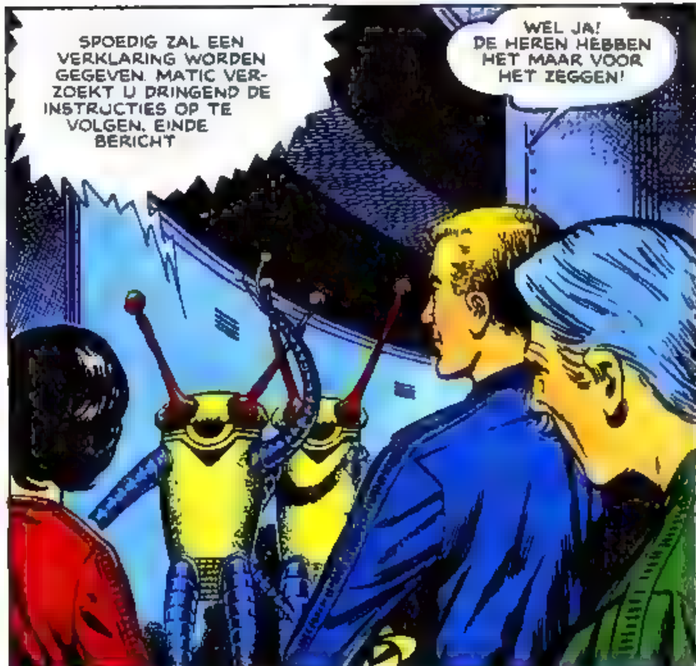
NIET NODIG! IK HEB ALLES GEZIEN. IK KOM NAAR JULLIE TOE!

EVEN LATER...

WAT IS DE BEDOELING VAN DIE ROBOTS? DIE DINGEN KUNNEN DWARS DOOR DE WAND HEEN ZWEVEN!

IK SCHOOT MIJN PISTOOL LEEG OP NUMMER ÉÉN, MAAR HET HIELP NIETS. DE ROBOT RICHTTE EEN LICHTSTRAAL OP ME EN IK WAS NIET IN STAAT OM NOG MAAR IETS TE DOEN. IK... MAAR...

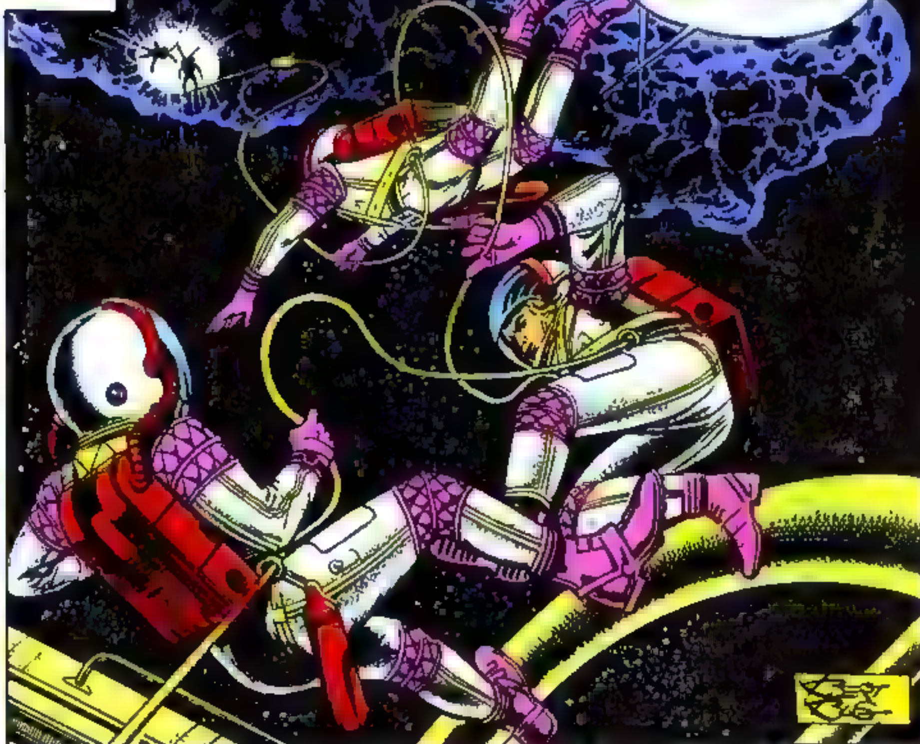

BEWONERS VAN TERRA! HIER VOLGT EEN BOODSCHAP VAN MATIC. IN UW EIGEN BELANG BEVEELT HIJ U DE ASAR 210 TE VERLATEN. VOLG DE ROBOTS NAAR DE ASTEROÏDE!
SPREKENDE ROBOTS! MAAR WIE IS MATIC?

SPOEDIG ZAL EEN VERKLARING WORDEN GEGEVEN. MATIC VERZOEKT U DRINGEND DE INSTRUCTIES OP TE VOLGEN. EINDE BERICHT
WEL JA! DE HEREN HEBBEN HET MAAR VOOR HET ZEGGEN!

HM! WE HEBBEN GEEN SCHIJN VAN KANS DIT AVONTUUR TE OVERLEVEN, ALS WE NOG LANGER HIER AAN BOORD BLIJVEN. WE KUNNEN NIET MEER NAAR ONS ZONNESTELSEL TERUG. WE WETEN WAT ONS TE WACHTEN STAAT ALS WE HIER BLIJVEN. DUS...
DIE MATIC BEVINDT ZICH WAARSCHIJNLIJK IN DE ASTEROÏDE. WIE OF WAT IS HIJ EN WAAR KOMT HIJ VANDAAN?

SPOEDIG...
ER ZIT WERKELIJK NIETS ANDERS OP! WE MOETEN ONS ALS DE GEVANGENEN VAN DIE MATIC BESCHOUWEN. WE HEBBEN ONZE MOEILIJKHEDEN WAARSCHIJNLIJK AAN HEM TE DANKEN. MISSCHIEN ZIEN WE LATER NOG WEL KANS HEM TE DWINGEN ONS NAAR DE AARDE TERUG TE BRENGEN!
VAARWEL, ASAR!

IK WIL WETEN WAT HIERACHTER ZIT, MAAR IS HET VERSTANDIG ONS SCHIP TE VERLATEN?
DE ROBOTS ZIJN VERDWENEN!

KIJK! DAAR BIJ DIE OPENING STAAN DE ROBOTS! IK VRAAG ME AF, WELKE VERRASSINGEN ZE VOOR ONS IN PETTO HEBBEN!

Nieuw verhaal

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE HADDEN SCHIPBREUK GELEDEN OP DE STILLE [redacted]
NA ENIGE TIJD KREGEN ZE EEN SCHOENER IN ZICHT, MAAR ER SCHEEN ZICH NIEMAND [redacted]D TE BEVINDEN...

VLUG BEDIENDE TED DE ZENDER, WAARMEE HIJ ARCHIE BESTUURDE.

ARCHIE, PAK EEN TOUW EN BIND ER EEN BLIKJE AAN VAST!

WAT BEN JE VAN PLAN?

IN EEN OOGWENK WAS ARCHIE KLAAR.

GOOI HET TOUW NU NAAR DE SCHOENER!

HET TOUW SUISDE WEG EN...

BRAVO, ARCHIE! MOOI GEDAAN!

ARCHIE TROK HET TOUW STRAK...

KALM AAN! WE ZIJN ER BIJNA!

ALS ALLES MAAR GOED GAAT!

OPGELUCHT KLOMMEN ZE AAN BOORD.

ARCHIE, VERGEET ONZE PROVIAND NIET!

OP DE SCHOENER WAS HET DOODSTIL.

DAAR GAAT ONS VLOT!

GEEFT NIET! WE ZIJN NU VEILIG!

OP DE SCHOENER WAS HET DOODSTIL.

ER IS HIER IETS NIET PLUIS! ARCHIE EN IK GAAN OP ONDERZOEK UIT!

GOED, IK ZAL ZO-LANG HET ROER BE-DIENEN!

TED EN ARCHIE BETRADEN DE KAJUIT.

DE TAFEL IS GEDEKT, MAAR ER IS NIEMAND!

OVERAL AAN BOORD HEERSTE DIEPE STILTE.

IK SNAP ER NIETS VAN! ER MOETEN MIN-STENS ZES MAN AAN BOORD ZIJN!

EVEN LATER IN DE VOORRAAD-KAMER...

OOK NIEMAND TE ZIEN! DAAR LIGT EEN COMPLETE DUIKERS-UITRUSTING!

NA ENIGE TIJD AAN DEK...

EN?

NIEMAND AAN BOORD! VREEMD, HÈ?

WE MOETEN DEZE KWESTIE UITZOEKEN! ZES MAN KUNNEN NIET ZO MAAR VERDWIJNEN!

ARCHIE DEED DIENST ALS MATROOS.

GOED ZO, ARCHIE! ALS HET WEER ZO BLIJFT, ZIJN WE OVER TWEE DAGEN BIJ HET EILAND TAGARI!

EN TWEE DAGEN LATER...

WAT TED NIET WIST WAS DAT EEN GROOT GEVAAR HUN TE WACHTEN STOND!

HET IS DE SCHOENER! HOE KOMT DIE HIER?

DAT ZULLEN WE GAUW GENOEG WETEN!

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER:

Puzzel van Anita Keizers in Haaksbergen:

1 Fijn
2 Luw
3 Eis
4 Urn
5 Rok
6 Iep
7 Gul

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord FLEURIG.

★ ★ ★

Puzzel van Xandra Visser in Bilthoven:

1 A
2 Pan
3 Markt
4 Aardgas
5 Aardappel
6 Kampong
7 Kapel
8 Pet
9 L

Op de middelste rij van boven naar beneden lees je het woord AARDAPPEL.

★ ★ ★

Puzzel van Geertjan Slaghekke in De Steeg:

1 Schild
2 Waard
3 Imker
4 Eenden
5 Bergen
6 Egoïst
7 Rijssen
8 Takken
9 Jongen
10 Expres

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je de naam SWIEBERTJE.

★ ★ ★

RAADSEL

ingezonden door Erick v. d. Belt in Coevorden:

WIE BEN IK?

Met een r ervoor ben ik lekker in de koffie,
met een z ervoor zit ik aan de rand
[van een kleed,
met een b ervoor sta ik in bossen en
[parken,
zonder letters ervoor ben ik een familielid.

ZIEKENLIJSTJE

Hans Evers (19), Kerkpad 14, Nijmegen, ligt met zijn beide benen in het gips. Wie stuurt hem eens een brief of een kaartje?

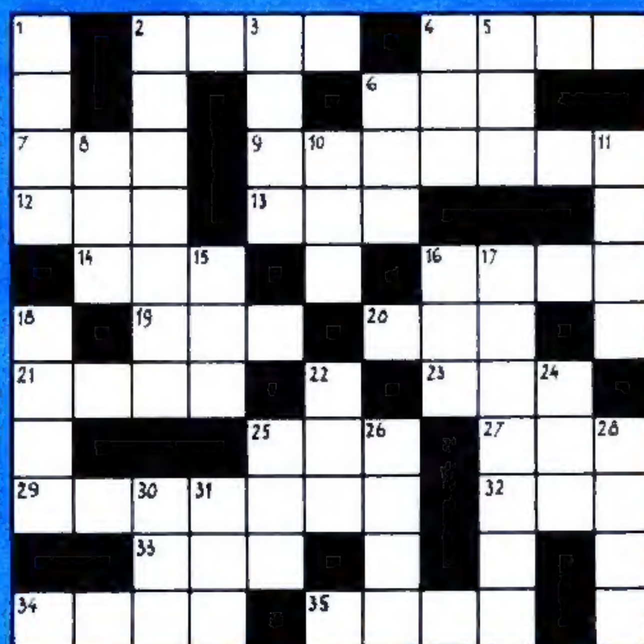
Cor v. d. Kerkhof (17), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 3, Bakel (N.-Br.), zou graag wat post ontvangen. Cor spaart foto's van Cliff Richard, Vince Taylor en Conny Froboess.

VISITEKAARTJE

K. NEEL
TER AAR

WELK BEROEP HEEFT DEZE MENEER?

KRUISWOORDPUZZEL

HORIZONTAAL:

2. Zwemvogel
4. Wild varken
6. Bijwoord
7. Ontkenning
9. Gat
12. Metaal
13. Getemd
14. Poes
16. Lichte kleur
19. Voorzetsel
20. Bejaard
21. Afgeperkte ruimte met tuinachtige aanleg
23. Deel van je oor
25. Tuinhaag
27. Onderwijs
29. Opgerold stuk braadvlees
32. Liefde; genegenheid
33. Rivierschip
34. Vogelwoning
35. Voedsel

VERTICAAL:

1. Geldstuk van geringe waarde
2. Equator
3. Toonteken, ook: vrucht
4. Hemellichaam
5. Grasland
6. Persoonlijk voornaamwoord
8. Boom
10. Stap
11. Betaalmiddel
15. Deel van een boom
16. Vrijgevig
17. Adellijk persoon
18. Naaldboom
22. Slaapplaats
24. Dakbedekking voor torens
25. Deel van een schoen
26. Huisdier
28. Vlug; gauw
30. Verbindingsstuk
31. Smal plankje

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

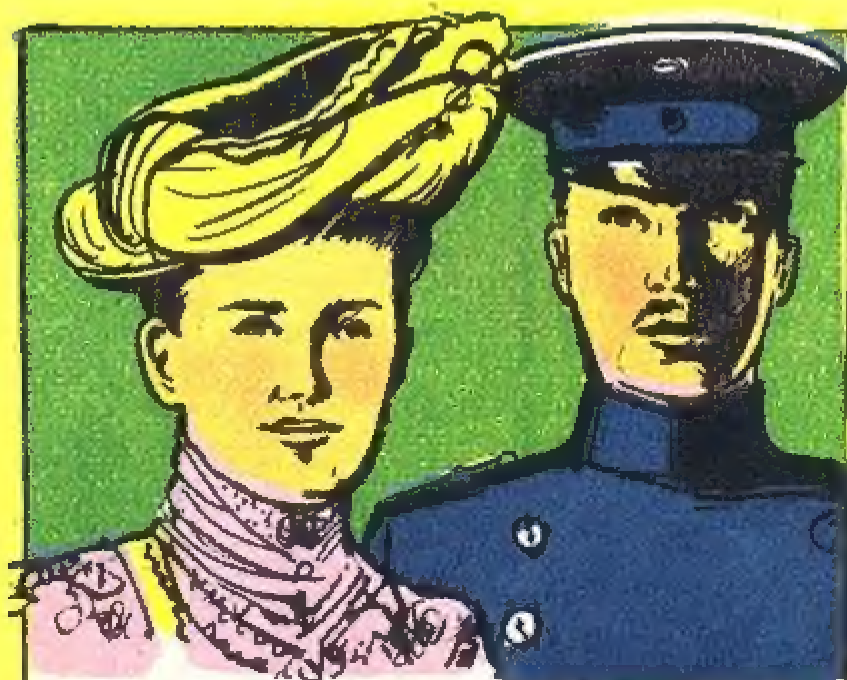
7 FEBRUARI 1964 VIERT DE FRANSE ZANGERES JULIETTE GRECO HAAR ZEVENENDERTIGSTE VERJAARDAG. HAAR LIEDJES ZIJN WERELDBEROEMD.

8 FEBRUARI 1963 WERD BIJ EEN STAATSGREEP IN IRAK DE IRAAKSE LEIDER GENERAAL KASSEM VERMOORD. KASSEM WAS IN 1958 (NA DE GEWELDDADIGE DOOD VAN KONING FAISAL II) AAN DE MACHT GEKOMEN.

8 FEBRUARI 1587 WERD MARIA STUART, KONINGIN VAN SCHOTLAND, OP BEVEL VAN KONINGIN ELIZABETH I VAN ENGELAND ONTHOOFD. MARIA STUART WERD ERVAN BESCHULDIGD DE HAND TE HEBBEN GEHAD IN SAMENZWERINGEN, DIE TOT DOEL HADDEN KONINGIN ELIZABETH TE VERMOORDEN, WAARNA ZIJ ZELF DE TROON VAN ENGELAND ZOU KUNNEN BESTIJGEN. ZIJ HEEFT DIT TOT HAAR DOOD TOE ONTKEND.

9 FEBRUARI 1904 WERD DE RUSSISCHE VLOOT DOOR DE JAPANSE BIJ PORT ARTHUR VERSLAGEN. DIT GEBEURDE TIJDENS DE RUSSISCH-JAPANSE OORLOG VAN 1904-1905. OP 2 JANUARI 1905 WISTEN DE JAPANNERS DE STAD PORT ARTHUR OP DE RUSSEN TE VEROVEREN.

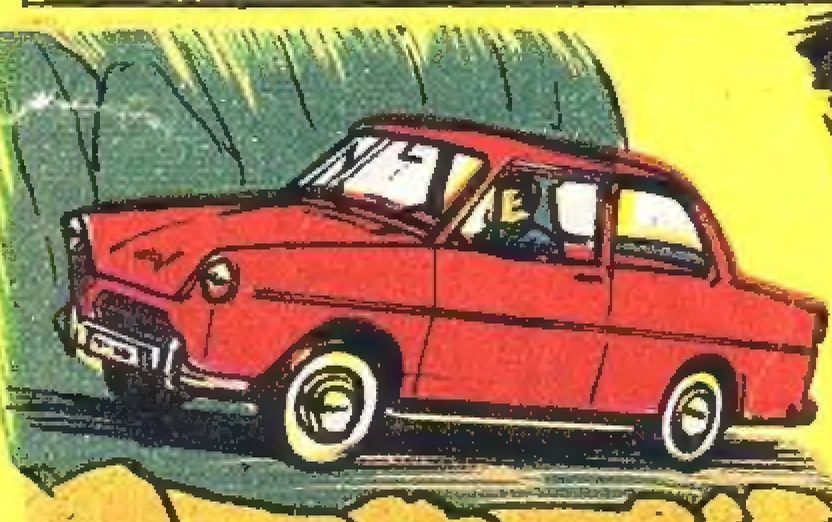
7 FEBRUARI 1901 WERD HET HUWELIJK INGEZEGEND VAN KONINGIN WILHELMINA EN PRINS HENDRIK. DIT GEBEURDE IN DE GROTE KERK IN DEN HAAG.

10 FEBRUARI 1923 OVERLEED DE BEROEMDE ONDERZOEKER EN ONTDEKKER VAN DE X-STRALEN, WILHELM RÖNTGEN. MET BEHULP VAN DE X-STRALEN KAN MEN EEN VRIJ DUIDELIJK BEELD KRIJGEN VAN HET BINNENSTE VAN HET MENSELIJK LICHAAM: OOK BIJ DOORLICHTING MAAKT MEN GEBRUIK VAN X- OF RÖNTGENSTRALEN. RÖNTGENS ONTDEKKING IS VAN ZEER GROOT BELANG VOOR DE VOLKSGEZONDHEID.

11 FEBRUARI 1879 STIERF HONORÉ DAUMIER, EEN GROOT FRANS SCHILDER, TEKENAAR EN BEELDHOUWER. HIJ IS VOORAL BEKEND DOOR ZIJN MEESTERLIJKE HOUTSNEDEN EN ZIJN KARIKATUREN EN SPOTPRENTEN, WAARIN HIJ DE MISTOESTANDEN VAN ZIJN TIJD AAN DE KAAK STELT.

7 FEBRUARI 1958 PRESENTEERDEN DE DAF-AUTOFABRIEKEN DE EERSTE NAOORLOGSE NEDERLANDSE PERSONENWAGEN. DE DAF, DIE EEN GROOT SUCCES IS GEWORDEN, IS INTUSSEN OPGEVOLGD DOOR DE KRACHTIGER DAFFODIL.

12 FEBRUARI 1924 GING IN DE AEOLIAN HALL IN NEW YORK DE „RHAPSODY IN BLUE" VAN DE COMPONIST GEORGE GERSHWIN IN PREMIÈRE. GERSHWIN HEEFT GEPROBEERD IN DIT WERK DE JAZZ- EN DE SYMFONISCHE MUZIEK MET ELKAAR TE VERENIGEN.

13 FEBRUARI 1883 STIERF DE BEROEMDE DUITSE OPERACOMPONIST RICHARD WAGNER. ZIJN BEKENDSTE OPERA'S ZIJN: „DER FLIEGENDE HOLLÄNDER", „TANNHÄUSER", „LOHENGRIN", „TRISTAN UND ISOLDE" EN „DER RING DES NIBELUNGEN".

13 FEBRUARI 1689 AANVAARDDE WILLEM VAN ORANJE DE KRONEN VAN ENGELAND EN SCHOTLAND, NADAT KONING JACOBUS II VAN ENGELAND OP 23 DECEMBER 1688 NAAR FRANKRIJK WAS GEVLUCHT. VANUIT FRANKRIJK HEEFT JACOBUS (JAMES) VERSCHEIDENE MALEN GEPROBEERD WILLEM III VAN DE ENGELSE TROON TE STOTEN, MAAR TEVERGEEFS.

7 FEBRUARI 1962 KWAMEN BIJ EEN MIJNRAMP IN VÖLKLINGEN (SAARLAND) MEER DAN DRIEHONDERD MIJNWERKERS OM HET LEVEN.

13 FEBRUARI 1958 STIERF DE FRANSMAN GEORGE ROUAULT. TIJDENS ZIJN LEVEN HIELD HIJ ZICH BEZIG MET VELE TAKKEN VAN KUNST, ONDER ANDERE MET DE SCHILDERKUNST. HIJ BEHOORDE TOT DE EXPRESSIONISTEN (AANHANGERS VAN EEN KUNSTRICHTING, WAARIN DE MENSELIJKE GEVOELENS, DIE IN HET ONDERWERP ONTMOET WORDEN, WORDEN OMGEZET IN KLEUREN, LIJNEN EN VORMEN).

13 FEBRUARI 1961 WERD DE PREMIER VAN KONGO, LOEMOEMBA, DOOR SOLDATEN VAN DE AFGESCHEIDEN PROVINCIE KATANGA, BESTUURD DOOR TSJOMBE, VERMOORD. UIT PROTEST TEGEN DEZE MOORD WERDEN IN VELE STEDEN TER WERELD DEMONSTRATIES GEHOUDEN, WAARBIJ VOORAL BELGISCHE AMBASSADES (KONGO WAS EERST EEN BELGISCHE KOLONIE) HET MOESTEN ONTGELDEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970, ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.